

*Fogyatékkal Élők
Nemzetközi
Napja*

*PÁLYAMŰVEK
2017.*

BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

TARTALOMJEGYZÉK

Olivér naplója/ részlet.....	3
Elemér története.....	8
A szíveddel láss!.....	12
Félve Menekülés	13
Örökké.....	15
Szárnyaszegett angyal.....	16
A beképzelt Adidas.....	17
Igaz történet alapján.....	20
Én, mint fogyatékkal élő.....	24
A csodaszék.....	25
A megtörték	26
A nagymamám.....	27
Az igaz barát.....	28
A jóságos kismalac	29
Élet a baleset után	32
Szálló lélekkel	37
Az életem.....	38
A nap, mikor minden megváltozott	39
Nem kell a tökéletes.....	42
Anya, én ezt nem értem!	47
Anya.....	50
Újrakezdeni.....	54
Kirekesztve	60
Harmadik esély.....	61
Szavak nélkül.....	63
Kérlek segíts!	65
Világima	66
Gondolat.....	69
Művész.....	70
Szeressetek!.....	71
Szerencsés szerencsétlenség.....	72
A feltett kérdés	76
Szeretnék megtanulni... ..	78
A gárdonyi ház	79
Thomas és barátja	82

A két jó barát.....	82
A Szőke Herceg.....	83
A cica	84
Holi	85
Az erdő királya	86
A kiskakas története.....	87
Macska és a Birka	88
Bátor, a Manó története.....	89
A kedves ember szerencséje	90
Kéz nélküli ember	91
Az élet szép.....	92
Hortenzia.....	93
Az én példaképem	94
A nyúl mama.....	95

Pályázó: Kontra Orsolya 6. osztály
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú művészeti Iskola
Felkészítő pedagógus: Csókás Kinga

Olivér naplója/ részlet

Kedves naplóm!

Ma megint azt játszottam, hogy láthatatlan vagyok. A fény betűzött a függöny ráncain, és a sugarak keresztezték egymást. Egyszer itt, majd nem sokára amott...

Azt mondják, kicsit furcsa és más vagyok, mint a kortársaim. Nem értem, miért mondják ezt, elvégre nem vagyunk egyformák. Én mást szeretek játszani és máshogyan, de nagyon szeretném, ha egyszer engem is megértenének, elfogadnának a társaim és a világ. Elvégre úgy szép az élet, ha változatos.

Az én nagy álmom, hogy ne bámuljanak anyára és rám az utcán, ha rossz napom van és kicsit hangosabb vagyok, vagy pörgetem, az autóm kerekét órákig. Szeretném, ha anyának nem kellene mindenhol magyarázkodnia miattam.

Az én történetem úgy kezdődött, mint a többi kisgyermeké. A szüleim nagyon várták az érkezésemet, gyönyörű szobát rendeztek be nekem, kékre festett falakkal, babaágygal, forgó zenélővel a kiságy felett. Anyukám mesélte, hogy már születésem előtt belengte a lakást a boldog babavárás hintőporos illata. Egyszer csak elérkezett a hideg november 24-e, a születésem napja. Minden rendben zajlott, megszülettem a családom legnagyobb boldogságára, a doktor bácsi szerint egészségesen. Egy hét után hazamentünk. Belecsöppentem egy boldog, vidám családba. Feltűnően csendes, nagyon nyugodt baba voltam. Mindenki irigyelte anyát, hogy milyen jó gyerek vagyok, mert nem kell állandóan kézben ringatni, mint a többi kicsit. Az én anyukám azonban sokszor szomorú volt, mert nem nyugodtam meg a karjai között, sőt, még nyűgösebb lettem. De elhessegette magától a komor gondolatokat. Így teltek- múltak a napok, egyik a másik után. Egyre többet jártunk a többi baba közé, védőnőhöz, séták a parkban, és a szüleim észrevették, hogy nem úgy viselkedem, mint a többi gyerek. Nem igényeltem, hogy felvegyenek, sőt hisztérikusan sírtam, ha nem tettek le azonnal. Kivéve persze, ha éhes voltam, vagy tiszta pelus kellett, akkor nagy kegyesen elviseltem az érintést. Nem néztem senkire, de még csak el sem mosolyodtam soha. Pedig kortársaim már gögicséltek, játszottak, érdeklődve nézték a nagyvilágot. Kéz- lábbal kalimpáltak, nagyokat sikongattak, ha csiklandozták őket. Az idegenek haját húzgálták, ha látogatóba érkeztek hozzájuk. Én semmi ilyesmit nem tettem. Csak egykedvűen feküdtem, esetleg a forgó zenélőm kötött le, de azt órákig képes voltam nézni meredten. Mozogni sem akartam, nem gögicséltem, nem adtam ki cuki hangokat. Ha nagyon éhes voltam, nyöszörögve sírdogáltam. Csak anya vehetett fel, és csak addig, amíg ellátott. Így lassan a látogatók is elmaradoztak.

- Olyan furcsa ez a gyerek- súgtak össze anya háta mögött.

Csak a nagyik jöttek el néha-néha, de ők is csak a kanapén ülve nézhettek. Nem szerettem, ha hozzám értek. Nem szerettem akkor sem és most sem a változásokat. Mindennek minden nap ugyan abban az időben kellett történnie. Ez volt számomra a megnyugvás, a magam kis megszokott monoton világa. Nekem ez a biztonságot jelentette.

Esténként a vékony falakon keresztül néha hallottam, hogy a szüleim izgatottan beszélgetnek, ám nem érdekelt a külvilág. És amúgy is nagyon kicsi voltam még az ilyesmi megértéséhez. Azt azonban felfogtam, hogy a szüleim aggódnak értem. Csak azt nem tudtam, hogy miért, elvégre velem minden rendben. Én jó érzem magam a bőrömben. Közben néztem, ahogy a hold fénye bevilágít a függöny ráncain át, és elaludtam...

A napok, a hónapok szinte elröpültek. Sokszor kaptam anyát azon, hogy aggódva figyel, miközben én a sarokban játszom. De nem foglalkoztam vele. Már majdnem 2 éves voltam, de még csak négykézláb másztam, nem akartam felállni. Beszélni is csak az én halandzsa nyelvemen voltam hajlandó. Sokat ültem a sarokban a kedvenc kisautómmal, aminek a kerekét órákon át pörgettem. Ha bárki megpróbálta a játékomat félbe szakítani, éktelen haragra gerjedtem. Kiabáltam, csapkodtam, sokszor még a fejemet is a falba vertem. „Rossz gyerek”, mondta a környezetem. Pedig én nem is vagyok rossz, csak azt akarom, hogy hagyjanak engem békén. Miért nem értik ezt meg. Anyu egyre ritkábban vitt le a játszótérre is, mert nem szeretem a gyerekeket sem. Sokszor más szülők elvitték a közelemből a gyereküket, mert megijesztettem őket, ahogy magamban beszéltem, vagy agresszívvé váltam, ha a játékoméért nyúltak. Anya inkább hazavitt, és ez engem nem is igazán érdekelt. Számomra ez a természetes. Miért nem fogad el engem a világ? Miért kellene nekem megváltoznom? Soha nem értettem ezeket a dolgokat.

A védőnő és az orvos fejlesztő tornát írt elő, amit nagyon rosszul viseltem. Rettegtem az új helyzettől, az idegen emberektől, akik hozzám értek, számomra érthetetlen dolgokat akartak. Pár hónapos hiábavaló kísérlet után elutaltak minket egy, hogyan is nevezték? Specialistához. Egy kedves doktor volt. A rendelő telis- tele játékokkal, én mégis aggódva pislogtam körbe. Az orvos kérdezgetett, de én rá sem néztem. Azt mondta, bármivel játszhatok, de engem csak a saját játékomban érdekelt. Amikor megpróbálta elvenni, elkezdtem kiabálni, beleharaptam a kezembe, majd bemenekültem a sarokba, karomat a térdem köré fogtam és ringattam magam. Ez mindig megnyugtató volt. Amikor már nyugodt voltam feladatokat kellett végeznem. Az orvos ezek után már csak anyáékkal beszélt. Én nem is értettem, mit mond, de anya nagyon sírt. Én ezzel nem tudok mit kezdeni. Nagyon sajnálom őt, de nem tudom, mit kellene tenni, hogy megnyugtassam. Az orvos szerint autista vagyok. Az meg mi?

Az orvos azt mondta anyáéknak, hogy ez egy viselkedésbeli zavar, ami az élet minden területét érinti, de főként a társas kapcsolatokat. Gyakran lehetek agresszív, figyelemzavaros, nem igénylem a társaságot. Nem vagy csak nagyon nehezen fogok tudni barátkozni. Nem szeretem az érintést, fogékony lehetek a betegségekre. Társulhat hozzá értelmi fogyatékos, de nálam ez nem áll fenn. Speciális iskolába kell jánom, azonban bizonyos képességeim kiemelkedőek lehetnek a későbbiekben. Azonban gyógyszerekkel és terápiával jól karban tartható ez az állapot. Talán még munkám is lehet, és kis segítséggel önállóan is élhetek majd. Anya ekkor önkéntelenül is át akart ölelni, de észrevette, hogy ettől nyugtalan lettem, és könnyes szemmel elengedett. Végre, megkönnyebbültem. Majd szóltak, hogy megyünk haza.

Végre a megszokott környezet, minden a régi. A hangok, az illatok. Azonban hazafelé anya és apa úgy viselkedtek, mint én szoktam. Nem szóltak semmit, csak meredtek maguk elé. Ettől nyugtalan lettem. Gyűlölöm, ha valami nem a megszokott. Este otthon végre helyreállt a rend. Anya/Apa, fürdés, vacsora. Anya este olyasmit tett, amit már régen nem. Bejött a szobámba, betakart és megpróbált megölelni. Én mozdulatlanra meredtem és elkezdtem nyöszörögni, mint egy rémült kis vad. Anya válla előreesett és sírva kiment a szobából. Ezt nem értettem. Hallgatólagos megállapodás volt köztünk, hogy ezt nem csinálja. Látom a szüleim szemében a szomorúságot, és a reményvesztettséget, amikor elutasítom a szeretet-megnyilvánulásukat. Tudom, hogy azt szeretnék, hogy puszikat adjak, ölelésekkel halmozzam el őket, hogy azt mondjam: szeretlek. De én erre képtelen vagyok. Azonban elszomorít az ő szomorúságuk, hogy nem tudok olyan gyerekük lenni, akit szeretnének. Aznap este nagyon nyugtalanul aludtam. Dobáltam magam és hajnalra belázasodtam. Anya egész este az ágyam mellett ült, és azt csinálta, amit szerettem. Csak ült és monotonon dúdolt. Ez jó nekem. 6 órára elmúlt a láz és csendes álomba merültem. Másnap valami csoda folytán a szüleim vidámak voltak, nyoma sem volt a tegnapi rossz kedvnek. Ettől nagyon megnyugodtam.

Az életem a megszokott mederben folyt. A szüleim speciális óvodába, majd iskolába jártak. Ott olyan gyerekek, voltak mint én. Végre nem azt éreztem, hogy kilógok a sorból. Korán kellett kelni ezért minden nap, de nem bánom. Hozzászoktam és már minden jó ott. Napi rutinommá vált az oda járás, bár meg kell hagyni, nem volt egyszerű megszokni. De tudod, nekem minden újdonsággal meggyűlik a bajom.

Egyik nap, ébredés után észrevettem, hogy a szüleim sejtelmes vigyorral az arcukon közlekednek a lakásban. Nem tudtam mire vélni. Nem szoktak így viselkedni. Elvégre ez a nap is csak olyan, mint a többi. Ébredés, öltözés, reggeli, mosakodás, autó, iskola, és haza. A jól ismert rutinos mókuserék. Amikor apa és anya beszálltak az autóba, csak összemosolyodtak és az autó az ellenkező irányba vette az utat. Én rögtön észrevettem, és elkezdtem hangosan ellenkezni, ki akartam szállni. Ahogy

haladtunk előre, a nyugtalanságom is nőttön-nőtt. Míg kb. 15 perc autókázás után megálltunk egy tanyán. A belső kis vészcsengőm megszólalt, és kapaszkodtam az autó ajtajába, torkomszakadtából kiabáltam, ellenkeztem, rúgkapáltam. Apa alig bírt kiszedni a kocsiból. Egyszer csak megjelent előttünk egy bácsi, aki köztünk legyen mondva egy cseppet sem hasonlított orvosra. Bemutatkozott anyuéknak. Azt mondta, hogy ő speciális terapeuta, aki nemigen vagy csak kevéssé híve a gyógyszereknek. (No, azoknak én sem, keserűek és utána olyan zavaros és tompa vagyok.) Nekem is bemutatkozott. Azt mondta: ő Laci bácsi, és segíteni szeretne, hogy könnyebb legyen nekem a nagyvilágban. Kedves volt és főként az tetszett, hogy nem akart hozzám érni, meg az is furcsa volt, hogy egyáltalán szólt hozzám. A felnőttek többsége tudomást sem vesz rólam. Bár sokszor nem is bánom. Gyakran játszom azt is, hogy láthatatlan vagyok. Ezt anya nagyon nem szereti. Laci bácsi megkért, hogy menjünk vele, be akar mutatni valakinek. Én persze ledermedtem. Nagyszerű, még több idegen. De ő megnyugtató, hogy nem kell félnem, Zápor, egy lovacskának akar bemutatni. Elgondolkoztam. Még sohasem láttam élőben, közelről. Biztosan félelmetes egy valami az a ló, gondoltam. De követtem az embert. Egyszer csak elém tárult a természet, és az egyre erősödő furcsa szag. Mint megtudtam, ez a lovak és a trágya szaga. Ez nagyon szörnyű, gondoltam magamban. De mentem tovább, mert valami furcsa kíváncsiságféle kerített hatalmába. Beértünk az istállóba. Tudod, az a hely, ahol a lovak laknak. Egy barna kedves pacihoz mentünk, akinek egy érdekes folt volt a homlokán. Eleinte rá sem mertem nézni. A többiek biztattak, de én csak behúzódtam egy sarokba.

- Nem baj- mondta a bácsi. Idő kell, mire megszokják egymást. Heti 3-4 alkalommal jártunk ki. Hosszú hónapokba telt, mire valami kapcsolatba kerültünk Záporral. Kezdetben egy érintés, majd etetés répával, közös séta. Egyszer csak azon kaptam magam, hogy különös reszketés van a gyomromban, valami furát érzek, amikor megyünk Záporhoz. Hiányzott. Furcsa, ilyet még nem éreztem. Anyáéknak is elmondtam. Boldogan hívták fel Lacit, aki nagyon örült ennek.

- Végre elértük- mondta. Kötődik valakihez Olivér. Az otthoni napok is jobbak lettek, ahogy telt az idő. A dühkitöréseim száma egyre csökkent, éjszaka nagyon jókat aludtam. A gyógyszereket is lecsökkentettük. Ez olyan jó, végre kitisztult a fejem. Nem érzem magam állandóan kábának. Az iskolában is egyre jobban teljesítettem. Különösen a matematika érdekelt. Időnként még azt is megengedtem, hogy anya megsimítsa a hátam, vagy adjon egy gyors puszit. De gyors legyen ám! Mert még mindig nem szeretem. A szüleim is valósággal kivirultak a változástól. Anya már nem szégyenkezve, lehajtott fejjel kullogott velem az utcán, félve attól, hogy ki mit szól, hanem csinosan, emelt fejjel sétált velem még a legrosszabb napomon is. Apa is jókedvűen füttyörészve jön a munkából. Egymással is kedvesebbek lettek. Mert tudtam ám én, hogy amikor aludtam, ők sokat veszekedtek miattam. Ez nekem nagyon rossz volt, de nem tudtam ellene tenni. Nem lehettem az, akít ők akartak. Most, hogy elfogadták az állapotomat és a másságomat, sokkal jobb az életünk. Zápor

és Laci bácsi már az életünk része. Azt ígérték, lassan lovagolhatok is. Ettől kicsit félek, de bízom Záporban. Már amennyire tőlem telik. Amikor rám tör az idegesség, mindig Záporra gondolok, elképzelem, hogy vállamhoz dörgöli az orrát, már-már érzem az illatát, és csillapodik a dühöm. Ha nagyon rosszkedvű vagyok, anya és apa kivisznek hozzám. Utána pár napig jobb a kedvem.

Most, hogy javult az állapotom, járhatok rendes iskolába, de csak heti 2 napot. Nem nagyon szeretem. Sokat csúfolnak, mert nehezen értik a beszédem, lassabb vagyok, mint ők. Néha indokolatlanul vagyok dühös. De anyáék szerint muszáj mennem, hogy fejlődjek. Ezeket a napokat utálom.

Nem értem, hogy a világon miért nem olyan mindenki, mint Zápor, Laci bácsi és a szüleim. Elfogadják a másságom. Az az álmom, hogy egyszer mindenki olyannak fogad el amilyen vagyok...

Húha. Esteledik. A nap lilára és rózsaszínre festette az eget, és a hold kikandikál a felhők mögül. Ezt elalvás előtt még nézem egy kicsit.

Búcsúzom mára, kedves naplóm.

Üdv: Olivér

Pályázó: Fekete Balázs 6. osztály
Intézmény: Újvárosi Általános Iskola, Baja
Felkészítő pedagógus: Bozárné Gyumics Julianna

Elemér története

Elemér tíz éves volt, mikor először láttam. A külvárosi utcán haladtam, elmerülve Karl May *Az Ezüst-tó kincse* című regényében, és szó szerint összeütköztünk a járdán. Nem győztük kérni egymástól a bocsánatot. Aztán kiderült, hogy ő is ugyanazt a könyvet olvasta, mint én, ráadásul ugyanabban a kiadásban.

Aztán mindketten túlléptünk a dolgon. Hanem aztán pár héttel később megint összehozott minket a sors.

Az unokatestvérem elutazott a Balatonra a pasijával, és rám bízta a borjú méretű kutyáját. Valamelyik napon épp sétáltattam az ebet, amikor meglátván egy kóbor macskát, kilőtt, mint a rakéta. A pórázán engem is maga után vont, és az általam képviselt húszkilónyi többletsúlynak köszönhetően a macska megmenekült. De Elemér nem. A fénysebesség kétszeresével haladó kutya fellökte, de úgy, hogy ő néhány röpké pillanatra érhető módon átadta magát a szellemi fáradtságnak.

Miután a kutya végre megállt, Elemér, kinek akkor még nem tudtam a nevét, odajött hozzám. Gyorsan hadartam valamit. Kínos volt, hogy már másodszor ütköztünk össze.

- Izé, bocs. Már megint összetalálkoztunk.

- Semmi baj. Elemér vagyok- mondta, és már nyújtotta a kezét, de nem nézett a szemembe.

- Balázs. - feleltem.

Mikor ezt elmeséltem hazaérve Anyának, azt mondta, hogy ez olyan, mint egy sors rendelte találkozás kezdete.

Másnap megint összefutottunk. Most éppen a Duna partján. Ő kacsázott, én meg kacsát ettem. Vicsesen megjegyeztem, hogy adok némi kenyeret a kacsaköveknek is. Én nevettem, de látva, hogy a barátom csak kérdően néz rám nagy barna szemével, hogy ennek meg mi baja, elhallgattam. Amikor már indulnunk kellett, megadtuk egymásnak a házunk címét. Egy eldobott szórólapból téptük ki jegyzetomb híján a papír fecninek való darabot, a helyi pizzeria reklámjából.

Az általa átnyújtott fecnin ez állt: Mária lakótelep 34./f. Ismertem a környéket: unalmas árnyalatú öt- és tízemeletes házak, némelyik kis udvarral. Volt néhány szebb egyszintes panel is a környéken, de a többségük többemeletes lakóház volt. Vegyes érzelmeim voltak a lakótelep iránt: egyrészt irigyeltem az elképzelt panorámát a tízedik emeletről, másrészt viszont a házak egyhangú külseje és a jónak korántsem nevezhető fekvés miatt nem volt túl szívderítő látvány.

Tehát másnap délután négykor megjelentem a Mária lakótelepen. Felcsengettem a 34 f-re. Röviddel ezután újdonsült barátom lejött a lépcsőn.

-Á, te vagy az, Balázs! Szervusz!- köszönt oda.

- Szervusz - viszonztam az üdvözlést- szép a lakóház.

- Igen. A mi lakásunk a hetedikén van. - válaszolt, majd intett, hogy jöjjenek vele.

Felmentünk a lépcsőn. Én kissé kifáradtam, mire felértem.

Bementünk, és ő megmutatta a berendezést, a helyiségeket. Végül az ő szobájához értünk. Az ajtajára szépen kidolgozott, nagy gót betűkkel volt felírva:

ELEMÉR SZOBÁJA.

Már ekkor megvolt bennem a halvány sejtés arról, hogy Elemér művészlélek, de amit bent láttam, attól elállt a lélegzetem. A polcok tetején csodaszép akvarellek sorakoztak, alattuk egy kész gyűjteményre való „Élet és Irodalom” újság. De a legmeglepőbb az asztal volt, amin egy félkész ceruzarajz feküdt. A rajzon Ő maga volt látható, egy vörös macskával a hátán. De olyan életűen, hogy alig hittem, hogy ő készítette el.

- Tetszenek?- kérdezte Elemér.

- De még mennyire! Elképesztően jók. - válaszoltam.

- Apukám is festő, és szokott ő is festeni. És segít is nekem.

- Aha - bólogattam. - biztosan ő is ilyen tehetséges, mint te.

- Mindenki tehetséges valamiben, de csak azokat tekintik annak, akik megtalálják, hogy miben- mondta Elemér, majd kinézett az ablakon, ahol egy rikkancs árulta a *Magyar Nemzetet*, és egy fehér autó furikázott be egy mellékutcába. Aztán megmutatta pár festményét. Mindnek külön története volt, mint ahogy azt Elemér mondta, és el is mesélte, hogy mikor festette, mi adta az ihletet.

*

Tehát miután – igencsak meglepő élményekkel gazdagodva- hazamentem Elemértől, gyorsan papírra vettem a napi eseményeket.

Ezután szinte minden hétvégén meglátogattuk egymást. Általában én mentem át hozzá, de volt fordítva is. Ekkor állandóan a műveiről beszélt. Kezdetben figyelmesen hallgattam, de később már kezdtem unni, pedig még mindig nagyon csodáltam a festői képességeit. Képzeld el, hogy a kedvenc zeneszámát kellene minden nap hallgatnia egy összetörhetetlen, kihajíthatatlan, le nem merülő, csak azt a bizonyos lehalkíthatatlan számot lejátszó rádión. Kis túlzással ilyen volt Elemérről a beszélgetés, már ha lehet társalgásnak nevezni azt, amikor az egyik fél hosszan beszél valamiről, a másik pedig unalommal vegyes tisztelettel hallgatja. Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy Elemér volt az egyetlen velem egykorú, kit tiszteltem.

Csakhamar rájöttem, hogy a barátom valamilyen furcsa lelki betegségben szenvedhet. Mert amikor vidám volt, akkor is mintha csak színlelte volna. Volt olyan is, hogy a bújócskánál a szomszéd szobában találtam meg búsan üldögélve. Sokszor vettem észre, hogy az utcán sétálva madarat utánzott, vagy lábujjhegyen járt. De a szembejövők kérdő pillantásai egyáltalán nem zavarták. Ellentétben velem, mert én szinte betegesen odafigyeltem arra, hogy ne nézzenek rám furcsán.

Szerintem a más emberekre való hatása is érdekesnek számít: a személyisége megkapó volt, és kis termete ellenére, ha pár szót váltottál vele, máris olybá tűnt, mintha Kleki Petrával¹, az apacsok bölcs tanítómesterével beszélte volna, aki fehérnek született, de félig átvedlett indiánna. Elemérről fokozottan igaz volt az a mondás, hogy a szem a lélek tükre. Egyszerre árulkodott tehetségről, lelki sebekről és másságról. Ugyanúgy sajnáltam, mint tiszteltem, de lehet, hogy ő is így volt ezzel. Bár engem mért sajnált volna? Tán lett volna miért, de azt ő nem látta. Első pillantásra megvolt mindene: az övék volt a panelház legnagyobb lakása, szép szobája volt, míg mi egy kiváló, nyugodt környéken laktunk és lakunk máig. De elejtett szócskákból, gesztusokból ki tudtam következtetni, hogy ő alaptól más, ami csak még inkább megnehezíti neki, hogy egyes dolgokon túltegye magát.

Nemsokára kezembe került egy könyv az autizmusról. Mit tagadjam, nem igazán tudtam, mi ez, így először megnéztem a szótárban, majd elolvastam a könyvet is. Úgy csaptam be a kötet fedelét, hogy sejtettem: Elemér valószínűleg autista.

¹ Kleki Petra Karl May Winnetou c. regényének első részében szerepelt, akit a részeg Rattler lőtt le.

Nem mondanám, hogy különösebben érintette volna ez a felfedezés a kapcsolatunkat, de ha nem tudtam volna róla, hogy mi ez az autizmus, minden bizonnyal kinevettem volna, amikor meglátom a szobájában a táblácskát, melyen rajta volt, hogy mit kell csinálnia felkelés után, és milyen sorrendben. Aztán az akvarelljei is nem mindennapi témákat ragadtak meg. Némelyik mintha montázs lenne, vagy valamilyen szürrealista alkotás. Volt, amelyiken mind a hat karjukkal egy Szaturnusz körül keringő Trabantnak integetnek a csillag formájú repülőszőnyegen álló kis zöld emberekék. De volt olyan is, amely az Alföldet ábrázolja, háttérben a Holddal diskuráló Nappal.

Akármilyen, számomra furcsa témát ábrázoltak is a festmények, mindnek volt valamilyen varázsa. A vászonról mintha Elemér arca nevetett volna rám, azt súgva: „Örülök, hogy tetszik...”

Mikor ellátogatott hozzánk, ugyanúgy elámult a könyveimen, mint én az ő művészetétől.

Pedig az én könyveimnek különbözött a kül- és belbecse. Kívül a legolcsóbb ponyva, szárárfüles borító, macskakaparásos szöveg. De belül némelyik olyan jól sikerült, hogy még most is büszke vagyok rá. De a barátom mégiscsak szebb munkát végzett.

Így telt el több mint két év. Aztán elköltöztek, és én akkor láttam őket utoljára. Azt mondta, Németországba mennek, pár hónapra. Aztán a pár hónapból pár év lett.

Nem tudom, hol és hogy van, semmit sem tudok azóta róla. Fel akartam kutatni, de nem sikerült. A szomszédjaitól is csak annyit tudtam meg, amennyit én is hallottam tőle, amikor utoljára találkoztunk. Nem is nagyon búcsúzkodtunk, mert azt hittük: úgyis nemsokára találkozunk.

Azt biztosan tudom, hogy ő is keres engem. Úgyhogy még él a remény, hogy újra egymásra találhatunk.

Vége

Pályázó: Kardos Richárd 6.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Marsiné Fekete Judit

A szíveddel láss!

Volt egyszer valahol,
Hogy egy szegény ember megvakult.
Nem láthatta unokáját,
Annak gyönyörű orcáját.

Nem evett, nem ivott,
Nem csinált semmit.
Kérlelték a barátai,
Hogy csináljon valamit.

Egyszer kopogtattak az ablakon.
Ki lehet az vajon?
Nem más, mint az unokája!
Örömeben ment is hozzája.

Elfelejtette, hogy már nem lát,
Mert hallotta unokája hangját.
Örülte is nagyon,
Mert azután elment hozzá minden napon.

Pályázó: Ács Nelli 6.B osztály

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Maros-Miklós Ágnes

Félve Menekülés

Este fél tizenegy volt. A város fényei lassan kialudtak, már a közeli templom harangja is megkondult, de én még mindig nem aludtam.

Akkoriban szerettem a csillagokat nézni, mert olyanok, mint egy aranyos kis család, ami sohasem fog szétszakadni, összetartanak örökké.

A Hold a nyájas anyuka, ki féltve vigyáz gyermekeire, az Esthajnalcsillag az apa, ki először az égre megy, körülnéz és a csillagok a vidám gyerekek.

Gondolataimat megzavarva kondult meg újra a templom figyelmet felkeltő harangja.

— Hű, de elkalandoztam! – gondoltam — Macsek, ideje elaludni. Jó éjt!

Macsek születésem óta meglévő, barna, gombszemű cica volt, melynek rózsaszín masni díszelgett a nyakában.

Másnap reggel fülsiketítő dudaszóra ébredt az egész család. A barátnőm, Rozi és az anyukája máris jöttek értem.

Még csak félálomban voltam, sietősen felöltöztem.

Eközben anya elkészítette a reggelit, amit aztán sietősen befaltam.

— Sziasztok! Délután jövök! – kiáltottam, miközben felkaptam a barna szőrmók dzsekim.

Amikor a kapuhoz értem, Rozi már a csengőnket nyomta, de amikor meglátott, azonnal abbahagyta.

— Szia Lilla! Újra elaludtatok? – kérdezte.

— Szia! – szóltam – Ne haragudj, hogy ennyit vártatok.

— Semmi gond. Na gyere, mert elkészünk a suliból!

Rozi anyukája nagyon sietett, nehogy elkéssünk. Pár perc múlva máris abbahagyta az autó a dörmögő, kalapáló hangot: máris odaértünk. Csak egy zebra választott el minket az iskolától. Barátnőm gyorsan elköszönt anyukájától, addig én fölkaptam a nehéz táskámat és elindultunk.

A zebra közepén tartottunk, amikor egy kamion előjött nagy sebességgel a ködből. Menekülni sem volt időnk annyira száguldott.

— Vigyázz!!! - hallatszott egy hang mögülünk.

Egyszer csak egy fehérség látványa tárult a szemem elé, és két ismerős arc, anya és apa.

— Mi történt? Hol van Rozi? És én hol vagyok?

— Kicsikém – szólt rekedtesen anya- Téged és a barátnődet elütöttek.

Nem tudtam mit szólni. A mondat sokáig zengett a fülemben. Egészen addig, amíg egy idegen nő jött be a kórterembe.

— Szia Lilla! Sajnálom ami történt veled. Hoztam sajnós egy rossz hírt.

— Jó napot! – köszöntöttem – Mi a gond?

— Hát...Nem közöltem még ilyet... - dadogott – Egy kamion elütött... és ...Te... deréktól lefelé lebénultál.

Az utolsó mondat hallatára csak sírtam. A nő egyszer csak elment, s a magány magába húzott.

— Mi lesz, ha életem romba dől? Mit fognak szólni a többiek? És Rozi? Mi lehet vele? Ő is így érezhet? Hol lehet? – csak ezekre a kérdésekre tudtam gondolni.

Anya és apa ott ültek mellettem és néztek. Anya csak sírt és sírt, apa meg a fülemben suttogott egy-két megnyugtató mondatot.

Ez több napig így ment. Engem pedig az iskolai barátaim és osztálytársaim gondolata csapott meg, ahogy begurulok egy kerekesszéken az osztályba, és ők néznek, gúnyolódnak és nevetnek rajtam.

Amikor aludtam, csak a nevető osztálytársakkal álmodtam. Szüleim csak sírtak, hogy a vidám lányukból a világra mérges és magába zárkózó gyerek lett.

Egyik ilyen álomból ébresztettek a szüleim, hogy a doktornő hírt hozott: Kaptam egy kék kerekesszéket, és így hazamehetek, azon a bizonyos pénteki napon.

Hazaérve anyu föl vitt a szobámba. Azóta nem nagyon szóltam semmit, hanem Macsekot ölelve sírtam, s újra a kérdések, meg a szörnyű álmom járt a fejemben.

Minél jobban közeledett az a bizonyos hétfő, annál jobban rettegettem a jövőtől. Azon az éjjelen nem tudtam aludni. Egész éjszaka csak sírtam és sírtam.

Anya egyszer csak bejött, segített öltözni, s levitt az ebédlőasztalhoz. Csak egy-két falatot reggeliztem, olyan ideges voltam.

Anya eltolt az iskoláig. Egyszer csak megláttam Rozit és anyukáját. Rozi kezében egy fehér bot volt: a barátnőm vak lett. Annyira néztem, hogy észre sem vettem, hogy odaértünk, csak az gyerekzsivály tudatta velem.

Beszálltunk a liftbe, egy perc sem kellett, mire felértünk.

A lift előtt az emeleten az osztálytársaim vártak. Kérdésekkel halmoztak el engem, s nem is hittem el, hogy mennyire örültek nekem. Idővel Rozi is megérkezett, s ő is a kérdések, s a tömeg csapdájába esett. Azonban a félelmeim valótlannak bizonyultak.

Egy új időszak köszöntött be, s így osztályunk is összetartóbb és segítőkészebb lett.

Pályázó: Ács Nelli 6.B osztály

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Maros-Miklós Ágnes

Örökké...

Nem tehetek róla, aminek születtem,
Hidd el, ennek lenni én sem szerettem.
De fogadd el, aki vagyok, mert így vagyok jó,
Hisz senki sem ugyanaz, de valaki hasonló.
Örökké ilyen leszek, örökké így maradok,
De Valaki lenni ugyanúgy akarok.
Attól még, hogy ilyen vagyok, fogadj el,
Mert számomra öröm, s egy jó jel.
Hidd el, hogy én is egy ember vagyok,
Hiszen egy lelki támaszra vágyok.
Ne nézd szégyenletes külsőm,
Nézd inkább másféle belsőm!
Szeretném ugyanúgy élvezni az életet,
Mert kell a világot egy-két jótett.
Nem én akartam így, ami lett,
Hiszen Isten teremtett.
Nem szeretnék ártani sohasem az életben,
Mert hogy rosszat akarok, hát, tévedsz ebben.
Van bennem szeretet, van bennem jószág,
Ezek mellé illik egy igaz barátság.
Más vagyok teljesen testileg,
De ember vagyok ugyanúgy lelkileg.

Pályázó: Pogácsás Balázs 8.B. osztály
Intézmény: Dusnok-Fajsz, Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Gorbay-Nagy Éva

Szárnyaszegett angyal

Elszállt álmok
Egy szárnyaszegett angyal
A beteg ágya mellett állok
És olvasok fájdalmas hanggal

Van kinek nincs mi jó
Egyedüli társasága csak a családja
Pedig nemrég ő is egész volt
De egy eset óta csak normálisnak lenni ez a vágya

A szó fáj
Nagy sebet tud ejteni
A szívbe mélyen beleváj
És a rossz szót nehéz felejteni

Sír érte sok szem
Fáj érte sok szív
Meg nem hallgatott imák fent
És egy bántott lélek enyhülést kér

Nagy harc egész élete
Fájdalom és nyomorúság végzete
Ahogy anya sír érte ő végignézte
Látványa beleégett elméjébe

Nem tehet róla ez a szárnyaszegett angyal
Nem kapott szárnyakat
Csak egy hiányos agyat
És egy életem át tartó fájdalmat

Pályázó: Majorosi Míra 5. osztály

Intézmény: Magyarok Nagyasszonya Katolikus Általános Iskola, Sükösd

Felkészítő pedagógus: Korsósne Mojzes Klára

A beképzelt Adidas

Adidas cipőként láttam meg a napvilágot egy óriási modern gyárban. Nagy gonddal és odafigyeléssel készültem. Gondos kezek igazgattak, tologattak, figyelő szemek nézegettek. Már akkor éreztem, mennyire különleges vagyok, hiszen ennyien figyelnek rám!

Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy gyönyörű lettem. Fehér színű bőrből készültem, hófehér cipőfűzővel. Aki felhúz engem, annak kényeztetni fogom a lábát, ugyanis nagyon puha talprészt alakítottak ki bennem. Három fekete csík jelezte, hogy az előkelőségek családjába tartozom. De ami a legszebb rajtam, az egy selyemből készült virág az oldalamon. Én erre a díszemre vagyok a legbüszkébb, ettől vagyok még különlegesebb! Aki engem megvásárol, az nagyon boldog lesz.

Egy nap dobozba tettek és valahová elvittek. Nem volt jó a sötétben, de szerencsére puha selyempapír ágyam volt, aludtam és a szép jövőmről álmodoztam. Aztán szorgos kezek polcra raktak, ahol már sok cipő sorakozott. Büszkén állapítottam meg, hogy én voltam a legszebb. Izgatottan vártam azt a napot, mikor megvásárolnak. Nem kellett sokáig a polcon ücsörögnöm, hamar egy kislány lábára kerültem. Mikor hazaértünk egy ugató lény szaladt velem szemben. Nagyon megijedtem. Sosem láttam még ilyen szőrös, hangoskodó valamit.

A fogairól ne is beszéljünk! Remélem, nem fog bennem kárt okozni, hiszen minden porcikám tökéletes és nagyon vigyázok a kinézetemre, hiszen ez a legfontosabb a világon. Élveztem minden pillanatot a kiscigány lábán, úsztam a dicsőségben, nem győztem hallgatni az elismerő megjegyzéseket a többi kiscigánytól, akivel az enyém sokat találkozott. Hazaérve a többi cipő mellé kerültem a cipősszekrénybe. Micsoda közönséges társaság! Naponta hallgatnom kellett a beszélgetésüket. Olyan butaságokat is mondtak, hogy a külsőnél sokkal fontosabb a belső érték. Úgy gondolták, hogy minden cipő egyformán értékes. Ezt honnan szedték? Azt mondták, hogy a szépség megkopik, megfakul. A kedvesség, a szeretet, a jóság marad meg. Na persze! Egy szavukat sem hittem el. Még hogy a szépség nem számít! Nem tudnak ezek semmit! Hogy lehetne ugyanolyan értékes az, akinek nincs talpa, vagy el van szakadva, vagy folt csúfítja el az oldalát? Az nem tud örömet okozni a gazdájának. Nem győztem magyarázni a véleményemet a többi cipőnek. Sajnos nem értettek velem egyet, sőt úgy láttam, hogy meg is sértődtek. Hogy egyesek milyen érzékenyek!

Egy nap a kiscigány az ágy alatt felejtett. Éppen két pókot próbáltam arrébb terelni, nehogy összejárják gyönyörű fehér bőrömet, amikor berontott a szőrös vérengző fenevad és nekem esett. Az éles fogaival belém mart. Hiába kiabáltam segítségért, nem hallotta senki.

A cipősszekrény ajtaja mintha megmozdult volna, de nem történt semmi. Bezzeg a fenevad ide-oda dobált, ráncigált. Egyszer csak nagy fájdalmat éreztem, azt hiszem elájultam.

Mikor észhez tértem, a földön hevertem. Az oldalamon egy hatalmas lyuk volt, a csodaszép selyemvirágom mellett hevert a földön. Kiscigány az anyukájával együtt megállapította, hogy használhatatlan lettem. Kivettek a házból és a kuka mellé tettek. Rengeteg cipő haladt el mellett és mindegyik kigúnyolt. Bántó megjegyzéseket tettek rám: „Nézd, milyen régi, szakadt cipő! Nem jó ez már semmire!”. Majd elsüllyedtem szégyenemben. Úgy éreztem, vége az életemnek. Egész nap mozdulatlan gubbasztottam.

Egy reggel valami meleg érzésre ébredtem. Ahogy kinyitottam a szemem, majd megállt a szívem, mert megint egy szőrös fenevadat láttam magam előtt. De ez nem a fogait mélyesztette belém, hanem megnyalt, és barátságosan morgott. Akkor történt valami a gondolataimban. Attól, hogy hiányzik a díszem, még értékes vagyok! Aznap értettem meg, miről beszéltek a többiek. A külső tényleg meg tud kopni, a belső értékek maradnak meg. Sajnáltam, hogy olyan gonoszul bántam azokkal, akiknek leszakadt a talpuk, elszakadt a cipőfüzőjük, varrás volt az oldalukon, vagy nem voltak olyan díszesek, mint én.

Bárcsak felhúzna valaki! – gondoltam magamban, amikor egy néni lépett oda hozzám.

Felkapott és nézegetni kezdett.

- Nini, milyen aranyos kis cipő! Csak meg kell varrni, ki kell pucolni, és olyan lesz, mint újkorában. Mennyire fog örülni a kislányom!

Beletett a táskájába. Még a sötétség sem zavart, olyan boldogan utaztam az otthonuk felé. Mikor hazaértünk óvatosan bevarrták a lyukat az oldalamon. Fájtak a tűszúrások, de nem bántam. Fájt az is, ahogyan a mosógép pörgetett. Hamar megszáradtam a napsütésben, és úgy éreztem új életem kezdődött. Már nem vagyok olyan, mint régen. Hosszú varrás van az oldalamon a selyemvirág helyett, de ettől nem vagyok kevesebb. Sőt, úgy éreztem ettől a varrástól vagyok különleges.

A cipősszekrényben mindenki kedvesen fogadott. Még legjobb barátom is lett, egy közönséges tornacipő, aminek az egyik füzője rövidebb, mint a másik. Jókat beszélgettünk. Egyáltalán nem zavar a szakadt füzője, sem a kopás az orrán.

A kisgazdám nagyon vigyáz rám. Soha nem lép pocsolyába, nem rugdalja a köveket. Gyakran megvizsgálja a varrást az oldalamon, nehogy elkopjon a cérna. Úgy érzem, szeret engem. Én pedig végre megértettem, hogy nem a díszek számítanak, hanem az érzések.

Hát így változott meg az életem. Pöffeszkedő, beképzelt gyönyörűségből lettem megjavított és szerethető jóbarát.

Pályázó: Hus-Nagy Zselyke 6. osztály

Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő pedagógus: Csókás Kinga

Igaz történet alapján

Minden másodpercben új emberi lélek születik a világra. Új fény gyullad ki: egy csillag, mely lehet, hogy majd szépen világít, soha nem látott ragyogásával felmelegíti az emberi szíveket. Új lény, új ígélet, aki soha meg nem ismételt üstökösként érkezik a földre.

Az én életem is úgy kezdődött, mint annyi más emberé. Az anyaméhben még nem tudtam arról, mi vár rám odakint... Ott meleg volt és biztonság, kilenc boldog hónap... ennyi jutott nekem az Édesanyámból. Megszülettem, és soha többé nem láttam Őt ...

Az én bölcsőm mellett nem álltak sóvárogva, gügyögve, nem néztek ragyogó arccal a szemembe, abban a tudatban, új üstökös érkezett a földre.

Amikor világra jöttem, mindenki döbbenet és szótlansággal bámult rám, de nem a felhőtlen boldogság némította el őket, hanem az irtózat és a kétségbeesés. A körülöttem állók szemében meglepődéssel és iszonyattal vegyes sajnálat ült. Ugyanis a látvány egyáltalán nem volt szokványosnak nevezhető: egy picike fiút láttak maguk előtt, akinek egyetlen végtagja sem fejlődött ki. Ez voltam én. Már senkit nem érdekelt, kire hasonlítok, nem nézegették a vonásaimat. Senki nem volt rám büszke. Egy hívatlan vendég voltam a földön, aki belopakodtam a világra, s elloptam szüleim álmait.

Ugyanúgy felsírtam, mint minden újszülött, és ez a sírás nálam is csak az anyaméh utáni vágyat jelentette, hiszen akkor még nem tudhattam, hogy nekem ridegebb lesz a valóság, mint másoknak. Ott feküdtem ráncosan, pirosan a rideg kórházi lámpák fényében, és sírással nem tudtam anyám szívét meglágyítani.

A szüleim azonnal lemondtak rólam. Érthető...mindenki szabadulni szeretne a „problémától”. Viszont ez a „probléma” egy nagyon is élő lény volt, aki mindennél jobban igényelte volna a szeretetet és a törődést. A szeretet első morzsáit a jólelkű ápolónőktől kaptam, sírásom az ő kezükben dorombolássá szelídült.

Mégis nagyon nagy szerencsém volt. Hosszú kórházban töltött idő után örökbefogadott egy nagyszerű asszony, akihez egy picit kegyesebb volt a sors, mint hozzám, ugyanis „csak” az egyik karja hiányzott és a térdénél csonkként nőtt ki a lábfeje. Csillagom az égen újból szebben ragyogott. Kitisztult az ég, életem vihara már csak emlék volt, halk suhogássá enyhült. A világ számomra újból színessé és illatossá vált. Az ablakunk előtti hársfára galambok raktak fészket. Rendet és irányt mutattak a világnak. Kapaszkodtam az életbe.

Nagy szeretettel és törődéssel nevelgetett az anyukám, rengeteg áldozatot hozott értem, hiszen egyedülállóként még egészségesen is hatalmas dolog lett volna, egy más által világra hozott sérült gyermeket felnevelni. Tiszteletem, hálám és szeretetem határtalan ez iránt az asszony iránt, akit kezdettől fogva Édesanyámnak szólítottam. Mindent tőle tanultam. Ha egész életemben szolgálnám, az sem lenne elég, hogy megköszönjem, amit értem tett.

Ahogy teltek az évek, kezdtem megszokni, hogy minden ember sajnálattal és döbbenetel tekint rám. Ilyenkor azt éreztem, összetörik valami, de ezt a csörömpölést csak én hallottam. A leghalványabb fényben is láttam, hogy az arcok a szájalom álarcát viselték. Barna tekintetem nem árulta el, hogy mindent látok. Ez néha kellemetlen volt, de sokkal jobban zavart, hogy a mindennapi feladatok elvégzéséhez mások segítsége kell. Ennek ellenére minden érdekelt, mindenben szerettem volna részt venni, viszont, ha valami nem sikerült, az rengeteg keserűséggel töltött el, ugyanakkor kitartásra is ösztönzött.

Szerettem a karácsony előtti időszakot. Ánizs- és gyömbérillat lengte be az ünnepi házat, a fonott kosarak mézeskalácsot és mandulás kekszet rejtettek. Az összes gyertyát meggyújtottuk a szobában, és felváltva olvastunk fel kedvenc regényeinkből. Közben ott kucorogtam anyukám ölében, és olyan szépnek, bátornak, jóságosnak láttam őt, mint egy angyal. Fejem a mellkasára hajtottam, s figyeltem szívének dobogását. Olykor-olykor egymásra pillantottunk, mintha valami közös titkunk volna.

Az első osztályközösségbe gyorsan beilleszkedtem, hiszen speciális iskola lévén, hasonló, fogyatékkal élő sorstársakkal oszthattam meg a mindennapjaimat.

Megtanultam olvasni, kedvenc időtöltésemmé vált a könyvek böngészése. Egyre ügyesebben írtam és rajzoltam szájjal. Több osztálytársammal is szoros barátságba kerültem, legtöbbször együtt töltöttük a szabadidőnket, moziba, színházba, előadásokra „kerekeltünk”, zenét hallgattunk, bulikat szerveztünk. Úgy akartunk élni, mint a többi fiatal.

Mindenben segítettük, biztattuk egymást. Ha valamelyikünk elcsüggedt, vagy rossz kedve lett, a többi igyekezett felrázni, vigasztalni őt.

Fontossá vált az életemben a mozgás is, ezért úszni jártam és különböző tornagyakorlatokat végeztem. Pingpongozni is megtanultam, úgy, hogy két ütőt erősítettek a karjaim helyére. A sport a kitartást és az akaratot szilárdította meg bennem. Állandó harcban álltam a testemmel, a testemért. Valahol azt olvastam, hogy az egész világon kevesebb, mint száz ember él végtagok nélkül. Egy ilyen csoporthoz tartozni, úgy éreztem, nagyon nagy felelősség. Arra ösztönzött, hogy pozitív példát mutassak élni akarásból minden embernek. A „feladom, mert nem vagyok képes rá” érzését sosem engedtem eluralkodni magamon.

Verseket kezdtem írni. Szerettem a költeményeket. Mindent el tudtam bennük mesélni. Egyre többet írtam, és ez segített megélni a titkos, elérhetetlennek tűnő vágyakat is. Első versemet még most is tudom, néha azt veszem észre, hogy magamban mondogatom:

Színes falevél,
Táncolva földet ér,
Szél hátán útra kél,
Vágya égisig ér.

Bús-bolyongva száll
Mint árva kismadár,
Egy szép napsugár
Hamar rátalál.

Pajkosan játszva
Együtt szállnak tova,
Vár rájuk sok csoda,
Néznak a távolba.

De leszáll az éj,
Eltűnik minden fény,
És a kis falevél
Végleg földet ér.

És hát a szerelem...

A kamaszodó fiú fantáziája és érzései, amiről azt hittem, hogy sohasem fogom átélni, egyszer csak testet öltött.

A lány, aki elhozta nekem a szerelmet, a világ legkedvesebb teremtménye volt.

Ő is hasonló gondokkal küszködött, mint én, rögtön egymásra találtunk, félszavakból értettük a másikat, elválaszthatatlanok lettünk. Ez a csodálatos érzés, a szerelem, nem ismer határokat, fogyatéket, betegséget. Ez az érzés jön, és magával ragad, és szárnyal veled, és azt szeretnéd, ha ez mindig tartana, és sohasem érne véget.

Gyakran hívnak előadásokra. Arra kérnek, meséljek magamról. Szívesen teszem, mert szeretek segíteni a többi emberen. Szükségük van rám. Pedig van kezük, lábuk... Egyszer meghívtak abba a faluba, amely szülőfalum lenne eredetileg. Találkoztam vérszerinti anyámmal. Szeme nyugtalanul fénylett, mint a pislákoló gyertya. Talán a megbánás, talán a büszkeség tette ezt. Vagy egyik se.

Furcsa volt látni őt, tudni, hogy ő hozott a világra. Mindketten zavarban voltunk, egymástól vártuk a szót, a mozdulatot, ami közelebb visz ahhoz, hogy megértsük ezt a lelketlen helyzetet. Szerettem volna megkérdezni, hogy az elmúlt évek során hányszor gondolt rám? Mit érzett olyankor? Én rengeteget foglalkoztam az ő személyével, sokáig kínoztam a „miért” kérdése a szívemet. De tulajdonképpen én már rég megbocsátottam neki, hiszen az által, hogy kilépett az életemből, megkaphattam a világ legjobb anyukáját.

Egyszer valaki megkérdezte tőlem, hogy ha egy aranyhal teljesítené három kívánságomat, mi lenne az?

Az első az lenne, hogy legyen egy családom egészséges gyerekekkel, a második, hogy lelki segítőközpontban dolgozhassak, a harmadikat pedig odaadnám annak, akinek szüksége van rá.

Pályázó: Wakaa Patrik 8.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Papp Róbert

Én, mint fogyatékkal élő

Én, mint fogyatékkal élő,
Kisebb rendű vagyok, csak azért, mert nem felelek meg az etikettnek .
Igen! Engem is,
Igen, engem is mindenféle jogok megilletnek .
S lehet, hogy bennem nagyobb szív lakozik, mint némely más emberben
És lehet, hogy titeket az Iphone érdekel, vagy a pénzt keresitek mindenben .

Hiába, én kint ülök, csócsálom szerény szelet kenyerem és nézem, hogy hogyan pusztítják egymást
És ti pont ezért kapjátok az élettől a hatalmas maflást.
Hiszen Isten nem bánt egy szerény kis srácot,
Ki életében még narancsot nem látott.

Tudjátok, szerintem nem én vagyok más. Ti vagytok ugyanolyanok .
S nem kérem, hogy mikor belépek, tapssal fogadjatok .
Nekem tiszta a lelkem, lehet hogy ti forgolódtok mocskos éjszakákon. Én biztos nem .
Hogy a legvégén a fehérben el tudjam mondani: Én nyertem!

S mikor én - szerintetek pondró - majdan, mikor ott állok a semmi kapujában,
Késve rágyújtok csokoládés bagómra , hogy jóízűen távozzak fehér köpenyben, fehér kalapban .

Vagyok, mint mindenki más, hogy Atyámat idézzem
És lehet, hogy ezeket a jószívű embereket túl hamar ítéltem .
Én vagyok, aki mindent lát, ki mindent hall,
Bár nem mindenki lát, s nem mindenki hall.

Pályázó: Botos Vivien Anna 5.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Bartáné Rácz Irén

A csodaszék

Néhány éve történt, mikor vidéki rokonaimnál nyaraltam. Lakott a szomszédban egy lány, Vikinek hívták.

Mindenki ismerte, bár senkivel sem barátkozott. Soha nem jött ki a többi gyerekekkel tollasozni, focizni, biciklizni és fürödni a tóhoz.

Folyton csak a teraszukon ült egy furcsa székben. A széknek hatalmas kerekei voltak, küllői között sok színes gyöngy pompázott. Az ülőrész tele volt pihe-puha rózsaszín párnákkal, lábait színes virágos pléd takarta be. A széket gombokkal lehetett irányítani.

Vikit nagyon irigynek tartottuk, mert senkinek sem akarta odaadni a csodaszékét. Egész nap csak ücsörgött benne, nem csinált semmit. Nem kellett gazolnia, diót törnie, teregetnie és boltba járnia. Utáltuk ezért.

Egy meleg nyári napon lementünk a lányokkal a tóhoz fürdeni. Viki is eljött, persze a csodaszékével.

- Kipróbálhatom? - kérdeztem tőle.

- Nem! - válaszolt röviden.

Megvontam a vállam és hátat fordítottam neki.

- Várj! - kiáltott utánam – Én nem tudok felállni belőle.

- Micsoda? - fordultam vissza – Te nem tudsz járni?

Viki a fejét ingatta és odagurult hozzám.

- Ülj ide az ölembe, így ki tudod próbálni. - mosolygott.

Ketten ültünk a csodaszékben és így mentünk vissza Vikiékhez. Útközben rájöttem, mégsem olyan jó sokáig ebben utazni. Sokszor féltünk, hogy a buckás úton felborulunk.

Visszaérve Viki megmutatta a házukat. Nem volt náluk sem lépcső, sem küszöb. Az ajtók szélesebbek voltak, a kapcsolókat kézmagasságban értük el. Viki elmesélte, hogy folyton fázik és sok mindenben segítségre van szüksége. Például a fürdésnél, az öltözködésnél és a közlekedésnél. Csak a csodaszékkel tud egyedül mozogni.

Néhány óra alatt barátok lettünk. Azóta mindenben segíték neki. Ő pedig cserébe engem is szállít a csodaszékben.

Pályázó: Szabó Bence 8.A. osztály
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Bartáné Rácz Irén

A megtörtek

Az Univerzum tágas és nagy,
Sok rendszer borítja,
De élet csak egy helyen van:
A Naprendszerünk egyik tagjában.

Mikor szemben állnak velünk,
És segítséget kérnének:
Mi csak hátat fordítunk,
És lenézzük őket!

Az élet csupa boldogság,
Öröm és persze kemény.
De vannak emberek,
Akiknek alig van Remény.

Viszont rengeteg ember van,
Aki segít a megtörtökön,
Mindenkinek segíteni kéne, hogy
Ne legyen ez az élet számukra börtön.

Vannak olyanok, akiknek
Valami hiányzik.
Fogyatékosoknak nevezzük őket,
Pedig ez a név rájuk nem illik.

Ne feledjünk, hogy
Emberek vagyunk,
A megtörtek is emberek:
Segítsünk rajtuk!

Ugyanis a világukat megérteni nem,
De Befogadni lehet,
Mégpedig azáltal, hogy
Egyik tagját sem felejtjük el!

Pályázó: Becsei Dorina 5.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Bartáné Rácz Irén

A nagymamám

A demenciás nagymamám Pesten él.

Ez a betegség szellemi leépülést jelent. Ennek az első tünete az volt, hogy a nagy eltévedt az utcán és nehezen talált haza. Később pedig több mindent elfelejtett.

Emlékszem, hogy régen finom süteményeket sütött. A Duna parton sétáltam vele, ahol vadkacsákat ettünk.

Sajnos emeletes házban laknak a nagyszüleim. Ez azért baj, mert a mamám lépcsőzni már nem tud. Nagyon lassan sétál és a székről csak segítséggel tud felállni. A papám, a nagybátyám és egy ápoló gondoskodik róla. A napjait főként olvasással tölti, de zenét is szokott hallgatni. Az órát még le tudja olvasni, de társalogni nem igazán tud. Az a jó, hogy a lakás bejárata előtt hosszú kültéri folyosó van. Itt szokott levegőzni. Sétálás közben néha el is szokott esni és ilyenkor megsebesül.

Mi sokszor meglátogatjuk és édességet viszünk neki, aminek nagyon örül.

Pályázó: Romsics Melinda 8.A. osztály
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Bartáné Rácz Irén

Az igaz barát

Egy szép nyári reggelen a Kisherceg kint sétált a kertjében. A nap olyan melegen sütött, hogy leült egy árnyas fa alá megpihenni egy kicsit.

Egyszer csak valami fenséges virágillatot érzett. Elindult a különös illat felé és igencsak meglepődött, amikor kiderült, hogy szeretett rózsája az, melynek ilyen finom illata van. Közelebb hajolt, hogy még jobban magába szívhassa ezt a különleges illatot. Ekkor azonban a rózsza tüskéje véletlenül megsúrta a szemét. A Kisherceg egy égő fájdalmat érzett és a szeméhez kapott. Később, amikor kinyitotta a szemét nem látott semmit csak a nagy sötétséget. A fiú sírva hívta legjobb barátját, a Rókát. A kis állatt elkeseredetten hallgatta a Kisherceggel történeteket. Fogalma sem volt, hogy mit tegyen, hiszen még sohasem találkozott vak emberrel. Ösztönei azonban segítettek neki és hamarosan már mindent tudott. Éjjel-nappal barátja mellett volt és mindent megcsinált helyette. Főzött neki, olvasott, játszott vele, kikísérte a kertbe, hogy kedvenc rózsáját meglátogathassa. Arról is gondoskodott, hogy a Kisherceg akkor se unatkozzon, amikor ő nem lehet mellette. Vásárolt neki egy olyan könyvet, amit a vakok is tudnak olvasni.

A róka olyan hűségesen segítette a barátját, hogy az teljesen megfeledkezett vakságáról és még sok izgalmas napot töltöttek együtt.

Pályázó : Krizsák Kornél Károly 5.osztály

**Intézmény: Bácsalmási Körzeti Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskolájának Madarasi
Petőfi Sándor Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskolája**

Felkészítő pedagógus: Jankovicsné Vizin Csilla

A jóságos kismalac

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy jóságos kismalac akit Ödönnek hívtak.

Egy szép nyári napon kopogtat a legjobb barátja András:

- Kip-kop! Ödön! Itthon vagy?

- Persze! Egy pillanat és jövök!

Eltelt közben 5 perc és kinyitja az ajtót.

- Szia, mit szeretnél?

- Ödön, elmegyünk a sarkon lévő parkba?

- Rendben, átöltözök és ott találkozunk! – Becsukta az ajtót, felvette sportruháját és a futócipőjét.

10 perc elteltével útrakelt a piros kerékpárjával. Odaért és látta, hogy egy kisgyerek lába beszorult a csúszda alá. Gyorsan odament hozzá és megkérdezte tőle:

- Kisfiú jól vagy?

- Igen, talán, de a lábam nagyon fáj és beragadt.

- Rendben akkor hozom az olajat, amitől ki tudsz szabadulni.

Hazaszaladt, berohant a garázsba és látta hogy nagy rendetlenség van. Odament a polchoz és levette a kis olajos kannát, berakta a bicikli kosarába és elindult vissza. Mire visszaért a kisgyerek már sírt, megkérdezte tőle:

- Mi történt?

- A kisgyerek keze is beszorult. - Mondta szomorúan András.

- Jövök!! Na akkor először is próbáld a ruhád feltérni, hogy ne legyen olajos. Ha kész, akkor odakenem a csúszós olajat.

- Köszönöm kismalac! Ezt még meghálálom! – Kiáltotta boldogan a kisfiú.

Eljött az este, mielőtt hazament aludni barátja ezt kérdezte tőle:

- Ödön, nálad aludhatok az éjszaka? Se anyukám, se apukám nincs itthon és félek egyedül !

- Rendben felhívom anyukámat és jöhetsz oké?

- Oké, összekolok és jövök!

Átment Andris Ödönhöz és lefeküdtek aludni.

Felkelt a nap és álmos szemmel felkelnek:

- Jó reggelt ! - mondta Ödön.

- Jó reggelt ! - köszönt vissza Andris.

Kimennek a konyhába és ezt kérdi Ödön anyukája:

- Mit szeretnétek reggelizni?

- Nem tudjuk, bármit.

- Tojásrántotta jó?

- Igen!!!! - kiáltják vidáman, mert az a kedvenc ételük.

Megették a reggelijüket és ismét elmentek a sarki játszótérre. Mennek az úton és meglátnak egy bácsit az árokban feküdni a biciklijével.

- Bácsi ! Jól van?

- Nem hiszem !

- Mi történt ?

- Egy figyelmetlen sofőr belökött az árokba !

- Akkor hozom a kötelet és kihúzom !

Olyan mély volt az árok, hogy nem lehetett csak úgy kimászni belőle.

Hazament Ödön, elhozta a kötelet, lenyújtotta a végét az idős embernek.

-Köszönöm, fiacskáim ! Ezt meghálálom !

Telt-múlt az idő, közelgett Ödön születésnapja. Aznap reggel bejött az anyukája a szobájába és ezt mondja neki:

- Kisfiam ! Ébredj ! Ma van a születésnapod !

- Jeej ! Ma lettem 12 éves ! Ma egész nap ünnepelünk, ugye ?

- Persze Ödönkém, még meglepi is lesz !

Megérkezett az este és eljött Ödön összes barátja, ismerőse is az ünneplésre. Mikor beléptek a vendégek, kopogtat valaki az ajtón, a kisfiú és a papája álltak ott, akiken korábban segített:

- Hát ti ? – kérdezi Ödön meglepődve.

- Mi is eljöttünk !

- Rendben !

Elkezdődött az ünneplés és anyukája behozta a tortát, mialatt mindenki azt énekelte, hogy

- Boldog, boldog, boldog születésnapot ! Kívánjuk , hogy legyen még, sok ilyen szép napod! Boldog Születésnapot Ödön!

- Köszönöm ! Nem is sejtettem, hogy ennyi ember itt lesz ! Akkor vágjuk fel a tortát !

Az első szeletet anyukájának adta, a másodikat meg a bácsinak. Eljött a parti vége és mindenki hazament.

- Anya, nagyon jó napom volt !

- Megérdemelted, ifjú kis jótevőm! Nagyon büszke vagyok rád ! Most pedig aludj, jó éjszakát !

Lefeküdt Ödön aludni és álmában a bulijára emlékezett vissza.

Itt a vége, fuss el véle!

Pályázó: Szőke Hanna 7. osztály

Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő pedagógus: Lengyel Brigitta

Élet a baleset után

Sziasztok! Egy átlagos tizenkét éves lány vagyok. Vagyis voltam. Egy végzetes baleset után lebénultam. De kezdjük az elejéről.

Élek-halok a lovaglásért. Nem érttem, amikor mindenki azt mondta, hogy veszélyes csak kinevettem, mert én egyáltalán nem félek. Nem is féltem. Meg amikor azt mondták, hogy egy rossz pillanat és megöl. Hát, akkor meghalok legalább attól, amit szeretek. Nekem ez volt a szenvedélyem. Egyfajta örület volt ez nálam. Imádtam csinálni! Az érzés, amikor nyertem, elmondhatatlanul boldoggá tett. Az, hogy jó vagyok valamiben, és nem azért teljesíti minden kívánságomat a ló, mert nem fél, hanem mert bízik bennem.

Ugorjunk egy kicsit az időben. Egy akadályversenyen vettem részt. Minden jól ment. A lovam és én nagyon jól teljesítettünk, jó időt futottunk, megvolt az összhang. A vizes árkok a gyengéi voltak, de szépen átugrotta. Nagyon büszke voltam. Ezután kezdett az összes versenyen egyre gyengébb lenni, lehet, hogy átvette a rajtam lévő félelmet és makacsságot. Mindig bennem volt a nyeresi vágy. Úgy éreztem, hogy csak akkor vagyok jó, ha nyerek.

Még ugorjunk egy kicsit az időben.

Talán ez életem legfontosabb versenye volt...

Nagyon izgulok, nyugtatom a lovat is. Kapar fűjtat, mint egy bika, hozzá érek, érzem, ahogy átveszi a feszültségem. Nagyon félek, már nem a verseny miatt, hanem miatta. Mi lesz ha valami baja lesz? Nem élném túl. Mi vagyunk az utolsó előttiek. Indulás előtt meghúzom a hevedert, megölelem a lovam, biztatom magunk, hogy nem lesz semmi baj, ügyesek leszünk. Benne leszünk a top háromban. De felesleges, a feszültségünk tapintható. Felszállok... Anya, apa és mindenki, aki ott van, sok sikert kíván. Mondom is magamba, szükségem lesz rá. Na, gyerünk, elindítom ügetésbe, majd a pályára érve, enyhe meghajlás. Odasúgom a fülébe, semmi baj, ügyesek leszünk. Prüszköl egyet és elkezdünk hajrázni. Nagyon jól haladunk, de jön a vizes árok. Ugrás! Üvöltöm magamban. Szépen leérkeznénk, de az utolsó pillanatban Érzem, ahogy esünk, zuhanunk, csak vele törődöm, imádkozom, hogy ne legyen semmi baja. Látom magam felett a nyakát és akkor már tudom... tudom rám fog esni senki nem tehet ellene semmit. Igazuk volt, egy rossz mozdulat és megöl. Érzem a talajt, érzem magamon a lovam. Hallom a sikoltásokat, még mindig tapintható a feszültség. Még hallok, még élek. Hallom, ahogy a szirénák jönnek, látom, ahogy Bíbor felkel, a nyomásnak vége. Megnyugodtam, mert túlélte. Hallom anya ordítását, próbál áttörni a mentősökön. Maradék erőmmel

életjelet adok neki és apának. Tudom, hogy vége, nem érzem a lábam. Azon gondolkodom, tudok-e majd élni lovaglás nélkül. Lesz-e értelme? Ezek járnak az agyamba, amíg a mentősök szólítgatnak:- Nem lesz baj –Ne aggódj, rendbe fogsz jönni. De erre erőtllenül azt válaszolom:- Mi értelme? Elalszom.

Előjönnek az arcok, a nyomás, amit a hasamon, a bordáimon, az oldalamon éreztem. Vajon Bíbornak is ilyen rossz emlék lehet? Miattam van, vagy volt valami, amit nem vettem rajta észre? Érzem, ahogy a nyakamat a nyakmerevítőbe rakják. Fázom... Itt ülnek a kocsiba velem. De nem tudom megmondani, hogy az én hibám, én tehetek az egészből. Hál isten, apának el tudtam mondani, hogy nem a ló hibája. Fel akartam kelni. Nem érzem a lábam!- üvöltök fel. Hirtelen mindenki berohan a szobába. Bejön a doktor is. Komolyan próbál velem beszélni, de nem akarom hallani azt a tényt, amit tudok, de belekezd:- Léna figyelj rám! – Te egy nagyon erős lány vagy... Belevágok a szavába:- Nem mondhatja, ez nem igaz, itt engem mindenki csak át akar verni. Mindenki! Igazából attól félek, ha kimondja bárki, valósággá válik, pedig tudom, hogy az. Tudom. Elkezdek sírni. A doktor folytatja.: Te egy nagyon erős lány vagy és szerencsés is. Elég masszívak a csontjaid, de a lovad súlyát és az esést, nem bírták ki. Próbáltad már mozgatni a lábad?- kérdezi. Szívgögg és félve felelem: Igen. De nem érzem a lábam! –Ezt már nem bírom ki, újra elkezdek üvölni. Ellököm a nővért az ágyam mellől és próbálok felállni, de nem sikerül. Előre esek, ekkor jövök rá arra, hogy vége, ennyi. Sírok, üvöltök.

Pár órával később visszajött az orvos, és ahogy kinyitja a száját, elkezdek azon töprengeni, milyen rossz hírt akar még közölni? Le kell vágni a lábam, haza sem mehetek, itt fogok megöregedni? Azt mondja:

- Tudom, hogy megrázott a hír. Oh, de még mennyire. De mondtam, hogy nagyon erősek a csontjaid.

- Igen-, felelem halkán.

- Azt is mondtam, hogy milyen szerencsés vagy. Bólintok. De egy másodpercre észbe kapok, és magas hangon mondom:

- Hogy lehetnék már szerencsés? Én? Hogy lehetnék? Ember! Lebénultam! Még ha az írás lenne a hobbim. De emlékszel? Sportolok. Végre hagyom szóhoz jutni:

- Figyelj rám! Ha minden nap csinálod, amit mondok, akkor talpra állhatsz. Hosszú, kemény, fájdalommal teli, nehéz út lesz, de meg kell próbálnod. És kiment a szobából. Ekkor döntöttem el nem sajnálhatom magamat. Ezután minden nap keményen csináltam a terapeuta kéréseit.

Elérkezett a hazautazás napja. Nagyon izgatott voltam. Öt hónap után először mentem iskolába. Senki sem tudta valójában mi történt. Eleinte kedvesek voltak és megértőek, mindenkinek elmeséltem osztályfőnöki órán a történeteket. Voltak, akik nevettek, kibeszéltek. Nem értettem miért. Aztán jöttek

a különféle megjegyzések beszélgetések, hogy: nyomi, béna. Nem nagyon vettem a szívemre mivel, mindennap tettem azért, hogy fel tudjak állni. Szabadidőmben írtam. Az egyik történetem címe a „Végzetes baleset”. Ezek a szavak mintha késsel szurkáltak volna, annyira fájtak. Mert tudtam, csak az én hibám az a helyzet csakis az enyém. Nem a vizesároké, anyáé, apáé, a közönségé, a zsűrié. Most is lehet, egy új versenyre készülnék boldogan, egy boldog lóval. De sajnos elrontottam. Újabb nap, újabb csúfolódások. Zaklatnak. Én egyre zárkózottabb vagyok. Semmi sem sikerül. Gyűlölöm! Nem értem mért nem fogadnak el.

Azt gondolom, hogy emberek vagyunk, jogunk van boldognak lenni nevetni, sírni, enni, inni, aludni. Semmivel sem vagyunk kevesebbek vagy többek. Nem tudok járni, próbáld ki. Na, mit mondasz? Nem akarsz nyomi lenni? Szerintem az összes ilyen ember értékelje át magát. Lehet, hogy kívülről más vagyok.

Vége hétféle, ez a hét nagyon rossz volt. Hazaértem. Ugyanazt csinálom, minden egyes átkozott napon. Mert nem tudok, mást tenni, nem tudok sehova és senkivel sem menni. Egy, mert nincs kivel, kettő hogyan? Szóval leülök a gép elé, bedugom a fülesem, bekapcsolom a kedvenc zeném és írok. Nem szeretek senkivel se beszélni. senkibe nem bízok.

Egy újabb nap. Nagyon izgatott és ideges vagyok, mert orvoshoz megyünk. Az elmúlt időben nagyon sokat dolgoztam azon, hogy egyszer majd újra talpra tudjak állni. Induljunk! Amikor megérkezünk az orvos kedvesen fogad és elkezd kérdezgetni.:

- Csinálsz minden nap a gyakorlatokat? Egy határozott igennel felelek.

- És az osztálytársaid, hogy állnak hozzád? –kérdezi. De az arckifejezésemből látja, hogy ezt talán nem kellett volna megkérdeznie. Halkan és bánatosan válaszolok.

- Segítőkések. És a padlót figyelem. De látom, hogy rám néz, és sajnálkozóan annyit mond.

- Jól van. Akkor nézzük meg, mennyit javultál. Az orvos arcán meglepődést látok. Nem tudom eldönteni, hogy ez jót vagy rosszat jelent. Reménykedem benne, hogy jót. Az orvos boldogan mondja:- Remek! Szuperül fejlődsz. Nagyon büszke vagyok rád, ha így haladunk, akkor egy év múlva talpra állhatsz.

Ennek megörültem, bár örülnék neki. ha hamarabb sikerülne, de többet nem leszek telhetetlen. Boldogan és reménykedve hagyom el a kórházat. De akkor eszembe jut, mi lesz, ha a csúfolódások nem maradnak el. Mi lesz, ha újra járni tudok, de nem ülhetek többet lóra? Úristen! Mi lesz? A lelkesedésem rögtön abba marad és már csak fancsali képet vágok, semmi sem lesz ugyanaz. Már nem.

Kedd reggel van, félve gurulok be az iskola ajtaján új nap, újabb csúfolódások. Kíváncsi vagyok mit találtak megint ki. Fura ma egész nyugodt napom van, egy ideig. Harmadik óra előtt ugyanis kitalálták, hogy megdobálnak mindenféle kajamaradékkal, közben ilyen szavakkal illettek: Nyomi, paraszt, béna, dagadt. Az benne a vicces, hogy a legkövérébb gyerek mondja, így még rosszabbul esik. Ezt nem, fogom tovább túrni. Elgurulok az igazgatóig, a folyóson megalázó szemek sora kísér, vannak, akik összesúgnak a hátam mögött, kinevetnek. Az igazgatói iroda ajtaján bekopogtatok, félve begurulok és elmondom mi a bajom, Erre csak annyi választ kaptam, hogy beszélnek velük és intézkednek. Hát köszönöm. Mikor? Majd Jövőre?

Hála az égnek, vége a napnak. Holnapra igazgatói szünetet kaptunk, anya nagy nehezen megengedte, hogy elmenjek meglátogatni a Bíbort. Ez az egy boldogságom van mostanában. Bíbor érdeklődve közeledik felém, végig méri a kerekesebb székem. Eléggé csodálkozik. (Már amennyire egy ló el tud csodálkozni). Bocsánatot kérek tőle, amiért ebbe a cuccba ülök és nem az ő nyergébe. És elképzelem, ahogy vágtatok vele! Szép emlékek. Megint előtörnek azok a szörnyű percek, hirtelen érzem azt a fájdalmat, amit akkor. Azt, ami miatt ide jutottunk. És hogy kiutáltak, azért, mert nekem nem kell órára külön szék, mert feleléskor is ülhetek, mert nem tudok mozogni, felállni, lovagolni.

De csak én aggódom azért, hogy mi lesz, ha nem tudok többé lovagolni. Mindenki más azért, hogy mi lesz, ha nem tudok lábra állni. Mi értelme lenne, ha nem ülhetnék újra lóra? Már most nem csinálnám a feladatokat, ha tudnám, hogy nem lovagolhatok többet. Nem tudom, annyi gondolat kavargat a fejemben. Tanulnom kéne, de inkább elkalandoznak a gondolataim. Dalszövegek járnak a fejemben az agyam hetven százaléka ebből áll. Ilyenkor egy egész koncertet átélek. Nagy nehezen neki állok a tanulásnak. De már annyira fáradt vagyok, hogy elalszom az irodalom munkafüzetem felett... Anya bejön a szobámba és kéri, hogy adjak enni a kutyáknak. Egy pillanat alatt felállok. Anya arcán semmi meglepődés a kezembe nyomja a tápos zacskót. Kimegyek az udvarra beleöntöm a tálakba a tápot, viszek nekik friss vizet, elmegyek a postaládáig kiveszem a leveleket. Ebéd után pedig elmegyek lovagolni. Újra érzem a szabadságot.

De aztán mindennek vége, csörög a telefonom. Felkelek, próbálok felállni, de nem sikerül. Mintha szíven szúrtak volna. Lassan felfogom, hogy csak egy álom volt. Odagurulok a telefonomért látom, hogy a volt legjobb barátom hív. Először értetlen hangon köszönök. Ő zaklatottan bocsánatot kér mindenért. Elkezdek aggódni, hogy mi történhetett. Majd belekezd:

- Nagyon sajnálom, amiket veled tettem. De..De Vége! Ennyi, én is... Én is leestem, a lovam megugrott egy nyúltól, és ráestem egy fa rönkre. Előjönnek a képek az én esésemről és az ő esését is elképzelem. Beleégett a retinámba. Nem látom már a szobám falát, csak azok a képek játszódnak le előttem. Idegesen válaszok vissza:- De ugye jól vagy? Ugye te tudsz járni? Mi van veled? Sosem fogom megérteni, hogy miért aggódom azokért, akik így megbántottak. Sosem.

–Persze... Azon kívül, hogy én már soha nem állhatok lábra. És, hogy velem is ezt fogják művelni, mint veled. Próbálom megnyugtatni már amennyire tudom.

- Figyelj semmi baj nem lesz. Ha már ketten vagyunk hátha megértik, hogy ugyanolyan emberek vagyunk, mint ők.

Két hónap múlva jött újra iskolába. Nagyon ideges volt. Én is az voltam. De senki nem szólt semmit se nekem, se neki. Ebben a két hónapban összevágtam pár lovas videómat az elejétől a végéig. Szóval három éves koromtól mostanáig. Kértem az osztályfőnököt, hogy egy osztályfőnöki órán had mutassam be. Örömmel megengedte. Eddig mindenki a sikereimet ismerte és irigyelte. De így látták az első nagy esésem az első bukásom, a kitartásom, az erőm, a sikeres és a sikertelen próbálkozásaimat. Rájöttek mennyi erőt, energiát fektettem ebbe bele és, hogy ezt mind elbuktam. Láttak az utolsó esésemről készült felvételt, amit most először voltam képes megnézni azóta. Szóval megértették, amit szerettem volna, hogy megértsenek. Mindenki rájött, hogy semmivel se különbek a kerekesszékes emberek, hogy én se és a barátnőm se vagyunk mások, mert nem tudunk járni. Teljesen megváltoztak a nézőpontjaik. Szóval elértem a célot. És most már minden rendben, mindenki segítőkész és már egy kicsit tudok mankóval is menni. Én is tanultam valamit, hogy bármekkorát esel, kitartással és erővel fel tudsz majd állni.

Pályázó: Bróda Bence Sándor 8. osztály
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő pedagógus: Lengyel Brigitta

Szálló lélekkel

Még nézem a gyerekeket

játszani a téren

s eltöprengek.

Miért, miért csak én,

én egyedül, itt ülök

egymagamban.

Testem nem mozdul,

de lelkem menne,

s itt vagyok.

Itt vagyok szálló lélekkel,

szomorú testtel,

egy kerekesszékekben.

Pályázó: Vörös Noémi 7. osztály

Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Szakmári Általános Iskolája

Felkészítő pedagógus: Lovasiné Mácsai Ildikó

Az életem

Sziasztok, Katica Bogi vagyok.

Más vagyok, mint a többi katica, nagyon más. Ugyanis hiányzik egy szárnyam, és hét pötty helyett három van. Sokak szerint nehéz lehet így élni, de én már megtanultam együtt létezni a hiányaimmal. Járok iskolába, jeles tanuló vagyok és katica doktornak készülök. Repülni nem tudok, iskolába gyalog járok. Néha cserebogár háton megyek. Decemberben leszek 13 pöttyévnyi. Erre a csodás napra azt kérném, hogy hőscincér hátra üljünk a szüleimmel.

Nagyon izgat a repülés élménye. Mikor először repültem, még csak másfél pöttyévnyi voltam. Rengeteg bogarat ismerek, ők mindig segítenek nekem. Viszont ennek az ellenkezőjét is ismerem. Őket nem igazán értem, hisz még ők is járhatnak így. Sokakat piszkálnak, engem is. De nekem már van annyi erőm, hogy a fülem kikapcsoljon. Én nem érzem másnak magam azért, mert nem tudok repülni és négy pöttyel kevesebb van. Talpraesett katicának érzem magam, olyannak, aki meg tud állni a saját lábán. Sokan élünk hiányosságokkal. Én ott segítek nekik, ahol tudok. Olykor tetrint adok nekik, olykor kedves szót mondok. Ezzel bearanyozom mindenki napját. Engem már egész Hétpetty falu ismer. Mindenki kedves velem.

Ha orvos leszek, egész életemben segíteni szeretnék a rászorultaknak. Tartsunk össze fogyatékkal élők! Segítsünk egymáson és fogadjuk el önmagunkat illetve társaink hiányosságait!

Pályázó: Szabó Nóra 8. osztály

Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő pedagógus: Csókás Kinga

A nap, mikor minden megváltozott

Volt egy nap, mikor az őszt hirtelen kemény tél, a kacagást folytonos szomorkodás, a könnyű életemet pedig nehéz napok, hetek, hónapok, s évek váltották le.

Aznap reggel minden annyira más volt. Másként zizegtek a falevelek, másként sistergett a szél. Azelőtt minden olyan jó volt, minden sokkal könnyebb volt. Úgy ébredtem akkor reggel, hogy megint egy átlagos napom lesz, csak épp egy új iskolában. Nagyon izgatottan keltem, s vártam, hogy beérjünk az iskolakapun, s összebarátkozhassak a többi gyerekekkel, ám nem így történt. Beléptem az osztályterembe, s meredten rám szegeződtek a tekintetek. Lenézően végignéztek rajtam, majd susmorogni kezdtek egymással. Egymást bökdösték a könyökükkel, gyúnyos pillantásokkal. Egyikük tetőtől talpig végig nézett rajtam fintorogva, egy másik diák rám mutogatott, miközben padtársával pusmogott. A kezdeti lelkesedésem úgy szállt el, mint egy riadt kismadár, s helyébe a csalódottság, a megalázottság telepedett, arcom pedig a szégyenpír minden árnyalatát tükrözte. Nem gondoltam volna, hogy a gyerekek ennyire kegyetlenek tudnak lenni. Bemutakoztam:

-Szia! Tamás vagyok, de szólítsatok csak Tominak!

Hangos, gúnyos röhögésben törtek ki. A tanárnő csitítgatta őket, de hiába. Csak egy fiú arcáról nem tükröződött az elítélő tekintet, s a fintorgó szájhúzógatás, mert ő tudta, hogy mit érzek.

-Nézzétek, srácok, megvan az új kis lúzerünk. -ordította az egyik fiú. A lányok pedig őt istenítvé kuncogtak. A tanárnő megmutatta a helyem, s én lepakoltam a táskámat, s helyet foglaltam.

-Szia! Az én nevem: Zoli. Ne is törődj velük, minden új diákkal ezt csinálják, én is nemrég érkeztem ebbe az iskolába -szólt az új padtársam.

-Szia, Tomi vagyok -köszöntem, aztán nem szóltam többet, mert matematikaóra volt. Mikor kicsöngették, rohamosan törtek ki az ajtón a gyerekek. Az iskolaudvarra küldtek minket a tanárok, ahol figyelmeztetett bennünket az ügyeletes, hogy maradjunk a járdán, mert nagy a sár. A nagy udvaron végigvezetett Zoli, ám egyszer csak azt vettem észre, hogy 10-15 tanuló követ engem, s úgy néztek rám, mintha valami rosszat tettem volna. Körözgetni kezdtek, majd két fiú összenézett, és belelöktek egy pocsolóba. Nem akartam, de elkezdtem sírni, s ez mindenben csak rontott. A nap további részében békén hagytak, csak néha vetettek rám néhány aljas pillantást. Haza már egyedül mentem. Nagyon féltem, nehogy kövessenek, de szerencsére a péntek arra készítette őket, hogy minél hamarabb eltűnjenek az iskola környékéről.

Nehéz súlyt cipeltem egész nap, hiszen vállamra telepedett a bánat. Otthon sem tudtam megszabadulni tőle, elkeseredetten ültem a szobámban, s elmélkedtem azon, hogy vajon a következő héten milyen nehézségekkel kell majd szembenéznem, s miként aláznak majd meg?! Képek villantak be az undok, elítélő pillantásokról, a gúnyos hangok újra a fülemben dübörögtek... Egész nap nem volt étvágyam. Nem volt semmihez kedvem, csak ültem az ágyamban és igyekeztem lenyelni a torkomban ülő gombócot. Azt terveztem, hogy ilyenkorra már jó barátokként játszunk az osztálytársaimmal. Igyekeztem visszafogni a könnyeimet, de éreztem, ahogy egy-egy csepp könny végigfut az arcomon. A szüleim észrevették, hogy valami nincs rendben. Gyanakodni kezdtek, hogy mi lehet a probléma. Éreztem a szívemben a fájdalmat, majd kitört belőlem a zokogás. Vigasztalni kezdett apukám, anyukám pedig odébb állt, mert az ő szemében is könnyek kezdtek gyülemleni. Erősnek szeretett volna tűnni, hogy erőt adjon nekem, de a sajnálatát nem tudta visszafojtani. Kiöntöttem nekik a szívemet, mire még inkább a fájdalmat láttam a szüleim arcán is. Felajánlották, hogy hétfőn elkísérnek engem az iskolába, és beszélnek azokkal, akik bántottak engem. Ellenkeztem, de nem hallgattak rám. Düh, és sajnálat ült az arcukra. Hétfőn így is történt. Remegő lábakkal tettem a lépéseket, s a torkomban dobogott a szívem. Anyukám bátorítóan tessékelt engem be az ajtón, apukám pedig erősnek tűnve jött mellettem. Az osztályba beérve egy pillanatra megfagyott a levegő. A szüleim beszéltek a rosszakaróimmal: hogy ne tegyék ezt velem, és hogy ha nem szeretnék velem barátkozni, egyszerűen csak hagyjanak békén. Én eközben a földre szegeztem a tekintetem, mert nem mertem felnézni, míg a szüleim próbáltak rájuk hatni. Azt hittem, ezek után nem fognak engem bántani. A szüleim mindig is arra neveltek, hogy ne legyek haragtartó. Azt gondoltam, hogy lehetünk még barátok. Én naiv... A kicsengetés hallatán összerezzenem, hogy vajon a szünetben mi fog történni. Igyekeztem elkerülni Matyit és Bandit, akikkel beszéltek a szüleim, ám ők követni kezdtek, amitől újra a félelem uralta a testem. Elkezdett körbevenni engem az egész osztály. Majdnem az egész iskola. Zoli hősiezen odarohant, hogy hagyjanak engem békén, de ők rá se hederítettek. Bandi hátrakulcsolta a kezeimet, hogy még védekezni se tudjak. Matyi pedig egy bottal hadonászni kezdett felém, és fenyegetni kezdtek engem, hogy ha még egy szót szólok a szüleimnek, nagyon megjáróm. Folytak a könnyeim, mire ordibálni kezdtek, hogy:

-Bögőmasina.

-Anyuci és apuci kicsi fia.

-Árulkodógép.

-Gyáva.

Egyszer csak láttam, ahogy közeledik a szememhez a fadarab, s a színekből először összefolyódás, majd szürkeség, végül sötétség lett. Órák elteltével a kórházban ébredtem. Nagyon nagy lelki, s testi

fájdalmaim voltak. Azt hittem, hogy ez az egész csak egy rossz álom volt. Éreztem, hogy fent vagyok, de nem láttam semmit. Az emlékeimből néhány kép fel-feltűnt, de nem láttam semmit. Hallottam az édesanyám zokogását, s apukám keserű sóhaját. Az ápolónő belépett, s így szólt a szüleimhez: - Szomorúan tudatom a hírt, de a fiuk szemét nem tudtuk megmenteni.

A szüleim összetörték. Nagy sírásban törtek ki. Megvakultam. A lelkem zokogott. Tehetetlenül feküdtem a kórházi ágyon, s még csak meg sem tudtam ölelni a szüleimet, hogy csak annyit mondjak nekik, hogy: „Minden rendben lesz”. A rémülettől az ereimben zakatolt a vér.

Két év telt el azóta. Már kevésbé haragszom azokra, akik elvették a látásomat, s mélyen megaláztak. Ugyanis azóta sokkal jobban kinyílt előttem a hangok, a szagok, s a tapintás világa. Sokkal jobban értékelem mindenemet, amim van. Új iskolába járok, ahol megtanultam a vakírást, s olvasást. Azóta kiteljesedett az életem a zene világában. Megtanultam zongorázni, s amikor zenélek, látom, ahogy száll a ritmus. Érzem, ahogy a repülnek a falevelek, érzem a szél süvítését, s érzem, ahogy a napfény bearanyozza az arcomat. Ilyenkor mindig elmosolyodok. Azt vallom, hogy: 'A zongora billentyűi feketék és fehérek, mégis milliónyi színt képesek megjeleníteni az elménkben.' A dallamok úgy szállnak a kezem nyomán, mint ahogyan a fájdalom, s a düh szállt el a lelkemből. Sok új barátot szereztem, akikkel sok-sok dolgot teszünk együtt. Zoli gyakran meglátogat engem. Azt mesélte, hogy Bandi és Matyi a törtétek óta jelentősen megváltozott. Azt bánom, hogy egy ilyen szörnyű dolognak kellett történnie ahhoz, hogy rájöjjenek arra, hogy mekkora súlya van a bántalmazásnak. Zoli azt mondja, hogy egyre gyakrabban vagyok téma az iskolában, a gyerekek körében, miszerint nagyon sajnálják a törtéteket, s találkozni szeretnének velem, hogy bocsánatot kérjenek.

Még nem tudom, hogy képes lennék-e találkozni velük, de az biztos, hogy a zene hatására egy sokkal jobb ember lettem, és talán már meg is bocsátottam.

Pályázó: Antal Mónika 12.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő pedagógus: Petrás Éva

Nem kell a tökéletes

Emma számára már nagyon hiányzott a napközi. Majdnem egy éve volt itt utoljára, de még mindig nem tudta elfelejti a dohos szagot, a sárga kopott falakat és a bennük lakó mérhetetlen szeretetet. A rengeteg gyakorlata alatt csak itt érezte azt, hogy ez valóban egy Otthon, így amikor elvégezte a szociális dolgozó tanfolyamot egyértelműen ide jelentkezett először.

Amikor belépett és megrohmozták tavalyi vidám emlékek, egyszerűen nem tudott nem elmosolyogni, és amikor meglátta öreg barátját, Robi bácsit már egészen füléig ért a szája. Az ajtót és az ebédlőt egy nagyon rövid folyosó választotta el és ő a szokásos- a konyhához legközelebbi-asztalánál ült és természetesen várta a reggeli kávéját.

-Jó reggelt!-köszönt vidáman.

-Oh, Emma, már vissza is jöttél.-motyogta inkább magának, mint neki.- Hát lehetne jobb is, az okosok az újságban azt mondják, hogy ma esni fog. És akkor én mit fogok itt csinálni egész nap?

A további panaszkodásait már csak fél füllel hallgatta, inkább elvette az asztról a két 50 forintost és bement a konyhába.

Mintha csak két perccel ezelőtt mentem volna el!-gondolta. A három hónap alatt megtanulta, hogyan is mennek itt a dolgok. Gyorsan elővett egy kávé csészét, belerakott két púpozott kanál cukrot, ahogy szereti, és kiöntötte a forró kávé az öreg vörös termoszból.

Robi bácsival találkozott először, amikor belépett a napközibe és nagyon megkedvelte. Nem tudta pontosan hány éves lehet, de az biztos, hogy az évek során a szokásai nem nagyon változhattak. Minden reggel felül a piros kis „kocsijára” és pontosan 8-ra megérkezik az idősek otthonába. Mivel néhány éve volt egy komolyabb műtétje melynek során elvesztette a bal lábát, elég nehezen tudott járni, szüksége volt némi segítségre, de sose adta fel. Amikor beért az épületbe, elveszi a Petőfi Népét az asztaláról és megnézi az időjárást. Ezután megissza reggeli „feketét” és a délelőttöt a horgász baráta társaságában töltötte. Erre az időjárás nem mindig ad megfelelő lehetőségeket, ami miatt általában elég bosszús.

-Tessék. –nyújtotta át forró kávé, hátha ez egy kicsit feldobja.

-Köszönöm.-Miközben elvette, feltűnt a tetoválás az alkarján. Emma már nem most látta először, de soha nem tudta megállapítani pontosan mi van rajta, vagy azért mert nem volt elég ideje rá vagy, mert már nagyon halványan látszik a ráncos bőrén és elég nehéz volt kivenni mit is ábrázolhat. De mivel

igazán kíváncsi volt, ezért egyszer megemlítette az egyik beszélgetésükben, és rá is kérdezett, pontosan mit is ábrázol. Robi bácsi arcán megjelent egy furcsa fintor válaszként. Utána két teljes napig kerülte, majd –tanulva belőle-inkább másról beszélgettek. Például a reggeli bevásárlásról.

-Szeretne valamit a boltból? –*Persze, hogy szeretne, a szokásosát: Két kiló „kocka” kenyeret.*

-Nem, köszönöm.-mondta Emma legnagyobb meglepetésére.- Most kaptam egy hétre elegendő kenyeret és úgy döntöttem, nem árulom el a kutyáimnak, hogy lejárt a szavatossága.

-Nos, rendben...

Mivel nem kellett vennie semmit ezért bement a lányok szobájába, ahol már nagyban folyt a szerelmi dráma a TV-ben.

Most éppen mit nézhetnek?-tűnődött Emma. Nem mintha sokat számított volna, hiszen eddig egy műsor címét se tudta néhány percnél tovább megjegyezni, a szereplőkről vagy a cselekményről nem is beszélve. Egyáltalán nem tudta követni ki kibe szerelmes és miért vesztek össze.

-Szia, szia.-Még az első évben megengedték neki a legtöbben, hogy tegezzék. –Mi újság?

-Ó, SZIA, EMMA.- kiáltotta Mariann.

Ők ketten igazán összebarátkoztak, amikor itt volt gyakornok. Mariann 30 éves lány volt, aki oxigénhiánnyal született. Ez sajnos kihatott a szellemi fejlődésére és körülbelül olyan 5 éves gyerek szintjén gondolkodhatott. Emma ennek ellenére nagyon szerette.

Odarohant hozzá, miközben fellökte az egyik fotelt és azonnal megölelte. Nagyon szeretett ölelkezni, bele is adta minden erejét, amit szegény Emma bordái éreztek leginkább.

-Szia, hogy vagy?

-OH, ÉN NAGYON JÓL. ÉS TE? MÁ NAGYON RÉGEN LÁTTALAK. KÉPZELD...

-Mariann csönd.-kiáltottak a TV nézők a háttérből.

-Oh, bocsánat.-tette a szájára a kezét bűnbánóan. –Nem akartam, én nagyon sajnálom...

-Semmi gond.-megérintette a vállát, mire az arcán lévő ráncok kisimultak és megjelent az a mosoly, amit nem lehet pótolni.

-Meséljek neked valami?-suttogta

Emma bólintott.

-Képzed, tegnap a Vilike meg én kitakarítottuk az udvart. Az anyu olyan boldog volt. Amikor meglátta beküldött és azt mondta menjek be és nézzem a TV-t. Az arca nagyon piros a boldogságtól.

TUDDAD? HOGY A PIROS A KEDVENC SZÍNEM ? HA TEHETNÉM MINDIG IS ABBA LENNÉK.

A szobában lévők már nem szóltak azért, mert megint kiabált, de tudtam, hogy zavarja őket, ezért a szája elé tette a mutató ujját. Mariann megértette, hogy megint kicsit hangos volt, ezért a hangját ismét lehalkította, de nem tartott olyan sokáig. A számára normális hangerő kicsit magasabb volt, mint a legtöbb emberé.

Miközben hallgatta a meséjét, hogy hogyan is lepte meg anyukáját az előző nap, Emma megdörzsölte a vádlijait, a visszeres problémák őt sem kerülték el.

-Mi a baj Emma? Fáj a lábad? Nem használsz lioton gélt? A LIOTON GÉL A FÁRADT,DUZZADT LÁB KEZELÉSÉRE SZOLGÁL. A KRISTÁYLTISZTA GÉL GYORSAN FELSZÍVÓDIK ÉS HATÉKONY HAT A LÁBFÁJÁSRA.

Emma egy pillanatra szóhoz sem jutott.

-Hát ezt meg honnan tudod?

-Láttam a Tv-ben. A nő aki szerepelt benne ont azt csinálta, amit te. Mindig a Zorro után mutatják. Az hétkor kezdődik a Duna csatornán. Most olvastam abban.-mutatott az újságra az asztal közepén.

Emma tudta, hogy nem tud olvasni. Próbálták már megtanítani, de nem egészen sikerült lekötni a figyelmét. Inkább a televízió képiében fedezte fel a saját kis világát. Minden gyógyszerhirdetést kívülről tudott, számára érdekes műsorokat is tudta mikor kezdődtek, habár az órát nem ismerte.

És aznap egy érdekes ötlete támadt. Megtaníthatná őt írni. Úgyis itt fog dolgozni, miért ne csinálhatna valami hasznosat? Még aznap elment az írószerbe, és amikor meglátta a csillogó halacska füzetet tudta, hogy ez a pont megfelel a célra. A borító majd felkelti a figyelmét és a benne lévő széles, nagyon jók lesznek a nyomtatott betűk elsajátításához.

Másnap elvitte magával a munkába a füzetet és leültette az ebédlő egyik asztalához, de nem árulta el, hogy miért. Nagyon kíváncsinak tűnt. A lábával totyogott a földön és folyamatosan Rúza Magdit énekelt. Ezt olyankor tette csak, amikor nagyon izgatott.

-Jobb lesz, ha gyorsan a lényegre térsz, mert zeng az egész utca.-jegyezte meg Robi bácsi miközben menekült kifelé.

-Hoztam neked valamit.-próbálta túlkiabálni az éneket.

A dalolászás azonnal abbamaradt, helyét az izgatott ujjongás vette át.-Juj, mi az, mi az? Kérlek, Emma mond el, hogy mi az. Kééérlek.

-Jól van, elmondom, csak kérlek, ne ugrálj, nehogy megüsd magad. –Elővette a háta mögül a meglepetést. Mariann szájtátva nézte a kis állatkát.

-Jaj de aranyos halacska és az enyém?-kérdezte hatalmas szemekkel.

-Hát persze.-Át se kellett nyújtania, azonnal kikapta a kezéből és megsimogatta a halacskát.

-Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha ma tanulnánk valamit. Szerintem nagyon jó móka lenne. Például azt, hogy hogyan is kell leírni a nevedet.

-Jóóóóó.-ujjongott, miközben továbbra is a vízi élőlényvel foglalkozott.

Leírt neki egy nagy M betűt és megkérte, hogy írjon egyet ő is. Ez alatt gyorsan elment és készített magának egy teát. Arra számított, hogy amikor visszajön még a ceruza tartását is meg kell neki magyarázni, de amikor odanézett és már a harmadik M betűjét írta leesett az álla.

-Mariann te nagyon ügyes vagy. –dadogta meglepetten. Alig jutott szóhoz.

-Jaj, nagyon köszönöm Emma.-aztán már vissza is tért a munkájához.

A nap végére már le is tudta írni a saját nevét. Emma nagyon dicsérte, olyan boldog, hogy azt nem lehetett szavakba önteni. Nem gondolta volna, hogy ez ilyen simán fog menni. Nagyon büszke volt barátjára, de önmagára is, hiszen az ő ötlete volt, hogy ismételjék át a betűket, melyeket már évekkkel ezelőtt elfelejtett.

Nos, elég nagyot tévedett, ugyanis a következő napokban Marian nem volt hajlandó semmit tanulni, mert inkább TV-t akart nézni, vagy hímezni, vagy színezni. Azt mondta, hogy ő már elég okos, nincs szüksége további tanulásra. Emma próbálta megzsarolni azzal, hogy elveszi tőle a füzetét, mire elkezdett sírni és kirohant szobából. Emma utána nagyon elszégyellte magát. Inkább nem is hozta fel a témát többet.

Teltek a napok tovább, a viszonyuk nem sokat változott. Mariann úgy beszélt hozzá, mintha nem történt volna semmi.

Egyik nap, amikor a gondozó a papírok rendezésével foglalatzkodott rábukkant barátja jelenléti papírját. Minden egyes nap 5 X írásával pótolta az aláírását, kettő kivételével, Ahol az állt: MARIANN kissé eldőlt és összefolyt betűkkel. De az utána következő napokban ismét visszatért az X használatára.

És akkor megértette, hogy azzal hogy erőltette az írásra, igazából nem ért el semmit. Ő sérült, és ezen nem tudott változtatni sem ő, sem más. Beleesett abba a csapdába, amibe sokan mások, meg akarta őt változtatni, jobba akarta tenni, *segíteni akart rajta*, pedig nem tudott. Ő ilyen és ez így van jól. Ahelyett, hogy elfogadták volna őt úgy, ahogy van, csak még jobban elhatárolták attól, hogy

boldog legyen. Hiszen neki így minden tökéletes. Nem kerget ő hatalmas álmokat, nem akar főiskolára menni. Csak annyit szeretne minden nap egy embertől, hogy hallgassa végig az izgalmas történeteit ahelyett, hogy ráüvöltenek, hogy maradjon csöndben.

-Oh, Emma mit írsz? Egy jó kis süti receptet? Én is tudok egyet:

XXXXX

Pályázó: Morvai Luca 10. osztály

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő pedagógus: Mihóné Ferencz Mónika

Anya, én ezt nem értem!

- Anyaaa, olvasol nekem mesét, léccii!- kérdezte az öt éves Palkó az anyukáját lefekvés előtt.
 - Persze, kicsim!- válaszolta az anyukája – Ebből jó lesz?- vett elő egy mesekönyvet.
 - Igen! – felelte Palkó – Ez a kedvencem! – majd gyorsan bebújt az ágyába
 - Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, élt egy csillagszemű juhász ...- kezdte a mesélést Palkó anyukája
 - Anyaaa, a csillagszemű juhász szeme helyén csillag van?
 - Igen, ezért hívták csillagszeműnek.
 - De akkor ő nem lát semmit! –hüledezett a kisfiú – Jól van! Most folytasd, légy szíves!
 - ...Ez a csillagszemű juhász nagyon bátor legény volt, nem volt párja az egész országban, de még a szomszéd birodalmakban se sehol...- folytatta az anyuka.
 - De anya! Aki nem lát semmit, az hogy megy bárhova is? Hogy látja a juhokat? –vágott közbe ismét Palkó
 - Tudod kisfiam, azoknak az embereknek, akik nem látnak semmit, segít egy okos kutya. Vakvezető kutyának hívják, és sokat tud segíteni az embereknek. Most inkább folytatom a mesét. ...Egyszer ez a juhász elindult az országából, hogy szerencsét próbáljon. Ment, mendegélt, mígnem egy erdőhöz ért.
 - Anya, a vakvezető kutyák honnan tudják, hova kell vezetni a vakot?- kérdezte a kisfiú.
 - Ezek a vakvezető kutyák be vannak tanítva az efféle dolgokra,.. - válaszolta az édesanyja.
 - Aha. Értem,.. - mondta Palkó, és a mese végéig már nem szólt többet. Mire a mese véget ért Palkó már aludt, így anyukája nyomott egy puszit a homlokára, és kiment.
- Másnap Palkó oviba ment. Az óvodában játszott a legjobb barátjával, Bencével; az óvó nénitől dalokat tanult, és délután szundikált egy keveset. Ébredés után nem sokkal anyukája jött érte, hogy hazavigye.
- Nos, Palkó, mit csináltatok ma az oviban?- kérdezte séta közben az anyukája fiacskáját.
 - Képzeld anya, tanultunk két dalt!- dicsekedett Palkó.
 - Tényleg? És melyiket?
 - Az egyik a „Boci, boci tarka, se füle se farka” volt...- kezdte a kisfiú, de közben eszébe jutott valami, amit muszáj volt közölnie anyjával:
 - Ha ennek a bocinak se füle, se farka, akkor ő nem hall semmit?
- Édesanyja megdöbbsent ennek hallatán, és arra gondolt, hogy ez neki miért nem jutott eddig az eszébe?

- És akkor, anya, ez a boci fogyi?

- Kitől tanultad ezt a szót?

-A Bence mondta, hogy az unokatesója süket, és rá is azt mondják, hogy fogyi.

De ezen már nem volt ideje elgondolkodni anyukájának, mert közben hazaértek. Palkó odaszaladt az apukájához, és kérte, hogy focizzon vele kinn az udvaron. Amíg a fiúk az udvaron játszottak, anya vacsorát főzött. Közben végig azon gondolkodott, honnan szedi ezeket az okos gondolatokat ez a kisfiú? Lassan elérkezet az este, amikor már minden rendes öt éves kisfiúnak az ágyban a helye.

- Ma is olvassak neked mesét? – kérdezte anya.

- Igeeen!! Ma is abból a könyvből, amit szeretek! Csak másik mesét. Kiválasztom a legszebb képet és azt olvasd el nekem!

Néhány percig nézegette a könyvet Palkó, majd rámutatott Jancsi és Juliska történetére.

- Ezt szeretném, ahol ez a szép ház van meg a gyerekek!

- Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy favágó és annak két gyermeke, akit Jancsinak és Juliskának hívtak.

Anya csak mesélt és mesélt. Elmesélte hogyan tévedtek el a gyerekek az erdőben, és hogy bukkantak rá a vasorrú bába mézeskalács házára.

- Anyaaa! A vasorrú bába, ha vas orra van, nem érez semmilyen szagot? És nem nehéz az neki ott a fején? –szólt közbe Palkó

- Hááát! Ezért bírt megmaradni a mézeskalács házban olyan sok évig, –hangzott a válasz.

Palkó erre kacagni kezdett. Anyukája is nevetett vele. Amikor végül befejezte a mesét, puszit nyomott kisfia homlokára, és kiment a szobából.

Másnap szombat volt éppen. Reggeli közben Palkó az esti meséről kérdezősködött. Apa és anya összenézett. Kínos volt nekik, az hogyan is értessék meg kisfiukkal, mi is az, hogy „fogyi”.

- Kisfiam! Tudod te mit jelent az, hogy fogyi? Bence mit mondott az unokatesójáról?

- Azt mondta, hogy teljesen süket, ezért fogyi. Mindenki ezt mondja náluk. Egyébként nem tudom, mit jelent.

- A csillagszemű juhász nem süket. Mégis azt mondtad rá, hogy ő is fogyi.

- Tényleg, de azt gondoltam, hogy ha valaki nem lát, az ugyanolyan, mintha nem hallana. Vagy ha a vasorrú bába nem érzi a szagokat, az is olyan. Nem?

- Olyasmi. Azt jelenti, hogy vannak olyan emberek, akik nem azért nem tudnak valamit, mert nem akarnak, hanem mert így születtek. Van, aki később lesz ilyen. Érted?

- Értem,. -felelte Palkó szégyenlősen.

- Ezzel viszont nem szabad csúfolódní! Bencének sem volna szabad az unokatesójáról így beszélni. Ő is igazi gyerek, csak többet kell vele foglalkozni.

- Anya, én ezt nem értem! És a tarka boci, akinek nincsen se füle, se farka, akkor ő nem is más, mint a többi boci?
- Egy kicsit azért más. De nem rosszabb, mint a többi. Ez a boci lát is, szalad is, barátai is vannak. A bocik tudják, hogy szeretni kell. És ezt az okos emberek is tudják.
- Egyszer majd én is ilyen okos ember leszek? Honnan fogom tudni, hogy kell jónak lenni?
- Csak hallgass a szívedre!

Pályázó: Molnár Tünde Anna 12.C. osztály
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő pedagógus: Dr. Deákné Tóth Veronika

Anya

Arra ébredsz, hogy valaki a vállaidnál fogva rázogat. Álmosan körbepillantasz, és rájössz, hogy este a lakásod csöppnyi konyhájában aludtál el. Kiegyenesedsz és a reggeli félhomályban az előtted álló fiúra pillantasz.

"Minden rendben?" - kérdezi a tekintetével, mire halvány mosollyal bólintasz.

- Igen, nincs semmi baj. Este akartam inni egy teát, de aztán elaludtam.

Erre mosolyogva megrázza a fejét, maga elé húz egy szalvétát és egy tollat, majd gyorsan írni kezd rá.

"Tudok valamiben segíteni, anya?"

Amikor ilyen segítőkész, mindig meghatódsz; te vagy az édesanyja, neked kéne az ő támaszának lenned, nem fordítva - mégis sokszor cseréltek szerepet.

- Nem kell, köszönöm. Mindjárt csinálok valami reggelit. Mit szeretnél?

"Majd azt intézem én. Te szedd össze magad nyugodtan!"

- Rendben, rendben! - sóhajtasz, aztán elindulsz a fürdő felé.

Minden ilyen alkalom után eszedbe jut a kálváriátok, amit közösen jártatok végig. Honnan indultatok, hova érkeztetek, és a legfontosabb, ezt hogyan csináltátok meg.

Már a születése előtt érezted, hogy valami nincs rendben. Ott motoszkált benned az érzés, lelked legmélyén rettegtél, valami baja esik, de az orvosok mindig azt mondták, ne aggódj, hiszen:

- Egyik vizsgálat se mutatott ki semmit. A gyermekük teljesen egészséges!

Így aztán lassan elaludt benned az aggodalom, amikor pedig megszületett az egészséges kisfiú, végleg elfelejtetted aggályaidat. Normális családi életet tudtatok élni: a kisfiad, te és a férjed. Csodálatos, becsületes embernek ismerted meg, akit szinte mindennél jobban szeretted.

Aztán történt valami - valami rossz, amitől mindennél jobban féltél annak idején. Az akkor négyéves kisgyerek egy elhúzódó gégegyulladás miatt kórházba került és egy kis idő múlva elvesztette a hangját. Kezdetben mindenki azt mondta, ez nem meglepő, sokakkal előfordult már, viszont ez csak átmeneti. De ahogy teltek-múltak a napok, a hetek, egyre biztosabbnak látszott, hogy az orvosok tévedtek. Már réges rég nem maradt semmi a betegségből, de még mindig nem volt változás.

Egyik orvostól a másikig rohantatok, számtalan vizsgálatot csináltattatok meg mire muszáj volt elfogadnotok, hogy a fiatok valószínűleg egész életére néma marad. A hír mindenkiéből mást váltott ki. Ő nem értette, mit ért ezalatt az orvos, de arra már rájött, hogy nem tudja megkérdezni ezt senkitől. A férjed bedühödött:

- Nem! Ne mondja nekem, hogy a fiam nyomorék lett!

Te viszont csak álltál a fiú mellett, szorítottad a vállát, és hangtalanul könnyeztél. De ő ezt se értette. Akkor már tudtad, hogy a családi idillnek vége van, és ez az első éjszaka ki is derült. A párod idegesen járkált fel-alá a hálóban, miközben dühösen morgott az orra alatt, káromkodva rúgta fel az ágy mellett álló éjjeliszekrényt és törte röpítára az egyik lámpát. Szörnyű alkoholszag áradt belőle, amit még az ajtóban ácsorogva is éreztél. Olyan heves vitátok, mint akkor, még soha nem volt. Amúgy is kimerült voltál a nap után, így amikor bő 20 perc ordibálás után téged kezdett el hibáztatni, miért nem vetted hamarabb észre, hogy baj van, egyszerűen kitört belőled a zokogás. Vad arcát látva feladtad, hogy bármit is tudsz tenni, kirohantál a szobából és bezárkóztál a fürdőbe. Nem tudod azóta se, mennyi időt töltöttél ott, mire nagyjából megnyugodtál és kimerészkedtél onnan. A hálóba nem akartál visszamenni, így inkább a kisfiad szobájához osontál. Óvatosan kinyitottad az ajtót, bekukucskáltál, majd az alvó gyermek mögé feküdtél le és őt átkarolva aludtál el.

Másnap reggel persze pislogva nézett rád, hogy mit keresel mellette. Valami olyasmit motyogtál válaszul, hogy “az most mindegy”, aztán szorosan magadhoz ölelted.

Ezután felgyorsultak az események. A férjed elköltözött, majd beadta a válópert, mert nem akart egy “nyomorékkal” egy fedél alatt élni. Jött a tárgyalás, kisebb lakást kerestél, amit egyedül is fenn tudsz tartani, amint ez meglett, költöztetek is, be kellett szoktatnod a hosszú ideje otthon maradt ötévesedet az új oviba, neked újra munkába kellett állnod, és eközben próbáltál kiegyensúlyozott maradni.

Ez utóbbiból az lett, hogy napközben adtad a nyugodt anyukát, aki minden szabad percét a kisfiával tölti: amikor tudtad, elvitted sütitni, lementetek a játszótérre, együtt főzőcskéztetek, rajzolgattatok, tanígtattad, és szép fokozatosan kialakítottatok a saját kis nyelveteket, amin keresztül beszélgetni tudtatok. Egyszerre hagyatkoztatok a jelnyelvre - legalábbis arra a részére, hogy a kezetekkel mutogattok, mert a ti jelrendszeretek más volt, mint a “hivatalos” -, a szájról olvasásra és az apró rajzokkal való kommunikálásra. Mindeközben elnyomtad a benned tomboló érzelmi viharokat, hogy még véletlenül se lásson összetörni.

Viszont esténként levedletted ezt az álcádat. Mikor ő már aludt, te próbáltad utolérni magad a házimunkával - rendszerint ilyenkor mosogattál, mostál, teregettél, vasaltál, locsoltad a virágokat és így tovább. Nem egyszer fordult elő, hogy már jócskán elmúlt éjfél, mire eljutottál a csöppnyi fürdőszobáig, ahol a hideg padlón összekuporodva eleredtek keserű könnyeid. Magadat okoltad, hogy rossz anya vagy, áthatolhatatlan falként tornyosultak előtted a problémák, amiket nem tudtál megoldani. Pontosan láttad, hogy a fiad bizonytalan, visszahúzódó, magányos a többi gyerek között, akik nem tudtak akkor mit kezdeni a furcsa kisfiával, aki soha nem mondott semmit, mégse tudtál ellene tenni. Mindig aggódtál, hogy soha nincs otthon annyi minden, mint régen, sokszor az utolsó pillanatban értél oda a számlákkal a postára, és sokszor érezted, hogy nem bírod ezt tovább. Nem akartad beismerni, de te is teljesen egyedül maradtál. A kollégáidtól elhidegültél, a barátaid elérhetetlen távolságokban voltak, a férjed a válás óta felétek se nézett, a szüleidhez nem fordulhattál

folyamatosan. Teljes csődtömegnek tartottad magad, aki bármikor összeroppanhat a vállára nehezedő súlytól - amit nem akartál semmi pénzért. Viszont következő nap mindig hajnalban keltél, és arcodra erőltetett mosollyal vágta neki a teendőidnek.

Az egyik alkalommal, amikor szétszórtan, fáradtan, fél óras késéssel estél be az óvodába, hogy hazavigyed a csoportszoba sarkában egyedül xilofonozó fiadat, az óvónő félrehívott beszélgetni. Kérdezte, minden rendben van-e, nem kell-e segíteni valamiben, bírod-e egyedül a dolgokat. Röviden elmondtad, hogy néha nagyon kimerülsz, mire mindennel végzel, hogy bizonytalan vagy és kezded azt hinni, nem vagy jó anyuka. Az asszony egy ideig csak hümmögött, majd megadta egy pszichológus telefonszámát. Mikor értetlenül meredtél rá, csak annyit mondott, segíthet visszanyerni a "lelki egyensúlyodat".

Kezdetben nem sok reményt fűztél hozzá, de aztán egyszer mégis felhívtad a számot. Egy szimpatikus, férfihang szólalt meg a vonal túlsó végén, akivel rövid beszélgetés után időpontot is egyeztetted. A szombat délelőttre esett a választásod, hiszen aznap óvoda se volt, neked se kellett dolgoznod.

A rendelőhöz érve egy mosolygós, szakállas öregúr nyitott ajtót és invitált be titeket. Miután leültetek, mindkettőtökkel beszélgetett, kérdezgetett, burkolt tanácsokkal látott el. Kissé hitetlenkedve kezelted az ötleteit, de próbáltál úgy változtatni a dolgokon, ahogy a férfi ajánlotta, illetve hetente visszamentetek hozzá. Az első napokban nem sok különbséget vettél észre, de aztán szép lassan elkezdtek változni a dolgok.

Először a fiadon vetted észre, hogy más lett: sokkal többet mosolygott, jobban megnyílt a többieknek, próbálta megtanítani a környezetének, hogyan tud kapcsolatba lépni velük. Ahogy egyre boldogabb lett, te is úgy lettél nyugodtabb. Többet tudtál pihenni, már nem maradtál fent hajnalig, sokkal kevesebbet sírtál esténként, mint régebben, még az éjszakázások száma is csökkent. Legnagyobb örömeidre amikor elkezdte az iskolát elvértetek arra a szintre, hogy újra őszintén tudtatok beszélgetni: ő is elmondta, ha valami bántotta, nem neked kellett rájönnöd, mi lehet a baj, és neked se kellett titkolnod, hogy vannak rosszabb napjaid.

Az évek múltával csak javult a helyzet. Amikor megtanult írni – olvasni, kapott a születésnapjára egy nagy füzetet, amin keresztül tudott azokkal is beszélgetni, akik nem ismerték a jelnyelvet, így kitértél előtte a világra. Egyre gyakrabban vett részt iskolai programokon, ment el a kirándulásokra, vagy játszott együtt iskola után a barátaival. Nagyjából harmadikos volt, amikor az apja is megkeresett titeket. Szégyenkezve kért bocsánatot, amiért annak idején magatokra hagyott titeket – azóta rájött, hogy hibázott. Bár a lelked mélyén már megbocsájtottál neki, féltetted tőle a fiadat, a fiatokat, de végül megengedted, hogy találkozhassanak.

Azóta ismét eltelt jó pár év. Ahogy idősödött, folyamatosan vállalta át a kisebb terheket tőled: segített takarítani, bevásárolni, mosogatni, ha nem értél oda, amikor elkezdett kamaszodni, néha még a

főzéssel is megpróbálkozott. Főleg ezek miatt érezted azt ilyenkor, hogy kettőtök közül ő a felnőtt, nem te.

A zuhany után gyorsan magadra húzod a ruháidat, majd csatlakozol hozzá a konyhában, amit ellep kellemes rántotta és pirítós illat. Halvány mosollyal ülsz le a megterített asztalhoz és nézel végig a nálad jó egy fejjel magasabb, csibészesen vigyorgó „kisfiadra”, aki veled szemben áll a pultnak dőlve, kezével a háta mögött. Már épp kérdeznéd, mit rejteget ilyen bőszen, amikor odalép eléd és odanyújt egy apró csokor virágot neked.

„Boldog anyák napját!” – áll a kis rózsaszín papíron, ami az apró fehér virágok között bújt meg.

Arra leszel figyelmes, hogy könnyecseppek csorognak az arcodon – viszont most az örömtől. Mosolyogva állsz fel és szorítod magadhoz egyetlen gimnazista fiadat, aki az ilyen apróságokkal aranyozza be a napjaidat.

Pályázó: Berki Veronika 11.A. osztály

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Újrakezdeni

Egy szempár mered a távolba. A lemenő nap sugarait pásztázza, bár ez a narancsvörös színekben játszó pompa nem jut el hozzá. Nézi, mégsem látja. Valójában nem a naplementében gyönyörködik eme szempár tulajdonosa. Gondolatban messze-messze jár. Arra a pár hónapra emlékszik vissza, amikor még minden normális volt. Amikor meglátott valamit abból, ami előtte volt. A baleset előtti időre. Sose hitte, hogy ennyire megváltozhat az élete azon a napon. Akkor is ilyen idő lehetett. Kellemes, még félhomály előtti. Egy lágy zivatar után. A nap még nem ment le, és ő az anyósülésen, fülhallgatóval a fülén nézte, amint a nap alábukik a horizonton. Akárhányszor magára hagyják a gondolataival, mindig újrapergeti fejében a balesetet. Még mindig tisztán hallja a kamion dudálását, ami a másik sávból sodródott át. A fékek csikorgását és a gumik sikolyát az aszfalton. Az anyukája hiába próbált kitérni a fát szállító kamion elől, nem járt sok sikerrel. A farönköket tartó kötelek közül több is elszakadt, így a forgalmas közúton nemcsak a rossz sávba átsodródott kamiont, hanem az elszabadult farönköket is kerülgetni kellett. Az autó a nekicsapódott kamiontól elemelkedett a földtől. A biztonsági öv hirtelen szorult meg, nem eresztette az utasát, még ha ezzel szinte ki is szorította belőle a levegőt. A személygépkocsi kétszer megpördült, mielőtt földet ért. Pár farönk még mindig szabadon gurult, egyenesen feléjük. A szélvédő a hirtelen nyomásnak nem tudott már ellenállni, és szilánkjai szinte berobbantak az utastérbe.

A következő, amire emlékszik, az a kórházban uralkodó tipikus vegyszerszag és sötétség.

- Hát itt vagy, Brendon - szakította ki gondolatmenetéből a fiút egy vidám hang. Nem fordul a hang irányába. Jól tudja, ki az. Nem szeretne ránézni ezekkel az üres szemekkel. Most már megbánta, hogy levette a napszemüveget, ami eltakarta a tekintetét. Tudta, a barátját nem zavarja. Ő még mindig ugyanannak látja őt: a kétbalkezes Biker Brendonnak, kinek vicces a neve és kétbalkezes. Mióta elvesztette a látását, sok dolog megváltozott. Egyvalami nem. A legjobb barátja. Nem úgy kezeli, mint mások. Nem karol egyből a karjába, ha egy útkereszteződésnél állnak. Megvárja, amíg ő karol belé. Tőle nem fél segítséget kérni. Szerette hallgatni, ahogy beszél. Ha valami számára érdekeset lát, olyan beleéléssel írja körül, mintha egy könyvből olvasná. Mellette úgy érzi, tényleg lát.

- Örülök, hogy a barátom vagy - mormolta az orra alatt.

- Mit is mondtál? - kérdezte vigyorogva.

- Ki kell érdemelned, hogy még egyszer kimondjam. Először elmehetnénk abba a cukrászdába. Mit szólsz hozzá? - kérdezte játékosan Brendon, miközben kezével szemüvege után kutatott maga mellett a padon. Benett észrevétlenül a keze alá csúsztotta a szemüvegét. Amikor a fiú keze rátalált a keresett tárgyra, elmosolyodott. Tudta, hogy a fiú csúsztotta oda. Lassan felvette, majd indulásra készen felállt a padról.

- Milyen volt a napod? - kérdezte, miközben karját nyújtotta, hogy belé karoljon.

- Semmi különös nem történt velem. Ha csak nem számítjuk a testnevelés órai szekrényugrásra tett kísérletem - húzta el a száját.

- Hadd találjam ki. Felborítottad a szekrényt? - kérdezte mosolyogva a fiú.

- Ne légy kárörvendő! - dorgálta meg Benett.

- Mi lenne, ha inkább elfogadnád a feléd nyújtott karom? Kezdem furán érezni magam, hogy így állok egy ideje.

- Jól van na. Csak cipőt kötöttem - mentegetőzött Benett. – Ma minek köszönhetem eme udvarias gesztusod?- csippentett bele a karjába, miközben belékarolt.

- Én mindig ilyen úriember vagyok. Az igazat megvallva, sokkal kényelmesebb így sétálnom, mint a fehér bottal bokán csapkodni az előttem sétáló embereket - vigyorgott a barátjára a napszemüvege mögül.

- Dilis vagy - viszonzta mosolyát, majd belekarolt a fiúba és elindult a kedvenc cukrászdájuk felé. Útközben nagyon sok minden szóba került. Leginkább Benett mesélt. Brendon nem szeretett beszélni arról, hogy mennyire nehéz a Braille - írás elsajátítása. Amikor vele volt, megint úgy érezte, minden olyan, mint régen. Nem akart és nem is szeretett volna beszélni a saját dolgairól. Bár tudta, a fiú nagyon kíváncsi, hogy min megy keresztül, és segíteni szeretne neki, nem nyaggatja. Néha nagyon megnyílik előtte, de ma csak egy átlagos, 16 éves fiú akar lenni, aki cukrászdába megy az egyikbarátjával. Ben megállás nélkül beszélt, és ezt imádta benne. Bármiről tudott beszélni és bármennyit. Olyan lelkesedéssel mesélt, hogy tisztán látta maga előtt az arcát, amint épp belemelegedik egy történetbe. Bánta, hogy nem láthatja többé a vicces grimaszait és gesztusait, na meg persze azokat a mozdulatait, amivel némely lányokat próbál utánozni. Igazi mókamester és vonzza az embereket.

- Biker Brendon! Figyelsz rám egyáltalán?- kérdezte felháborodást színlelve.

- Minden egyes szavad figyelemmel követem - válaszolta.

- Mit együnk? - kérdezte Benett kedvesen, miközben a választékot nézegette.

- Hm. Egy franciakrémest - válaszolta egy kis tanakodás után, és reménykedett benne, hogy van, és nem néznek majd rá furán, amiért a kirakatot bámulja, és nem látja, hogy nincs az, amit kér. Az nagyon megalázó lenne. Utálta ezt az egész hajcihőt, így is érezte a bámuló tekinteteket, de elhatározta, semmi sem ronthatja el a kedvét.

- Én egy ismert kérnék szépen - mondta a pultosnak. Megvárták, amíg odaadják neki a süteményüket. Brendon tanácstalanul állt, mert nem tudta, Ben merre indul el asztalt foglalni. Tehetetlenül álldogált a süteményes tányérját szorongatva. Aztán hirtelen egy kezét érezte a vállán, ami elkormányozta a megfelelő asztalhoz. Miután leültek, Brendon még mindig furcsán érezte magát.

- Miért van nekem az a furcsa érzésem, hogy bámulnak? – kérdezte a széken kényelmetlenül fészkelődve, miközben bekapott egy falatot a süteményéből.

- Talán azért, mert tényleg bámul két nagyon csinos lány a mellettünk levő asztaltól válaszolta a fiú, miközben feléjük nézett és rájuk kacsintott egy száz wattos mosoly kíséretében.

- Nem akarom, hogy bámuljanak - mondta kissé komoran, közben még egy falat süteményt megevett.

- Csak nem vagy féltékeny? - kérdezte mosolyogva, miközben ő az islerjének esett neki.

- Dilinyós vagy. Mondtam már? És ki mondta, hogy téged néznek? Engem bámulnak, mert annyira szexi és titokzatos vagyok a szemüvegemben – mondta vidáman, közben fentebb tolt a szemüvegét és megeresztett egy széles mosolyt.

- Ünneprontó vagy. Ugye tudod? - szemezett továbbra is süteményével Benett, de azért ő is elmosolyodott halványan, mert örült, hogy a barátja nem búskomor.

Miután befejezték a cukrászdába tett látogatásuk, elindultak Brendonékhöz.

- Tartsak neked irodalomórát, hogy mit vettünk ma? Mióta magántanuló lettél, biztos unalmas egyedül tanulnod.

- Ne is mondd! Bár a magántanárom nagyon jó fej és kedves, attól még tényleg nagyon unalmas egyedül tanulni. Pláne úgy, hogy a Braille - írás még nem megy annyira, és most az összes könyvem olyan. Így nehezen olvasom el - vallotta be Brendon, miközben hagyta, hogy Benett belekarolva vezesse.

- Tanulhatunk együtt, ha szeretnéd. Ha már nem nézhetünk közösen...

- Igen, szerintem is, ha már ilyen kedvesen felajánlottad - vágott a szavába Bren, mert nem akart, hogy Benett kifejezze, mit is nem nézhetnek már közösen -Tényleg nagyon rendes tőled, hogy ennyit foglalkozol velem.

- Hé, haver. Ez alap. Hiszen te vagy a legjobb barátom. - lökte kedvesen vállon, és átvezette egy útkeresztződésen. - Viszont nagyon örülnék, ha hálád kifejezésekként nutellával jutalmaznál.

- Nem bánom. Egyebként a nutella nem az édesszájú lányok kedvence? Utána meg ők panaszkodnak, hogy elhíznak - húzta el a száját, miközben szemüvegét megint fentebb tolt. Lassan másikat kellene vennie. Lehet, hogy ez egy kicsit nagy neki, és kezdte idegesíteni, hogy állandóan lecsúszik az ornyergén.

- Hát lehet, hogy van benne valami. Viszont mi megengedhetjük magunknak, mert más az anyagcserénk. Szerinted a nutellamánia lányos szokás, akkor te miért rejtegetsz az éjjeli szekrényedben három dobozzal? - kérdezte évődve.

- Megérkeztünk. - mondta. Brendon a zsebében kezdett kotorászni, majd mikor megtalálta a kulcsot a zárba illesztette azt. Vagyis csak illesztette volna, de elejtette a kulcsot. Benett egy lépéssel mellette termett és felvette a földről, majd kinyitotta a kaput.

- Még mindig kétbalkezes vagy, kedves barátom - próbálta elviccelni a helyzetet.

- Mihez kezdenék nélküled? - kérdezte Bren egy sóhaj kíséretében.

- Unalmasabb lenne az életed, és nekiállhatnál keresni a kulcsot - vigyorgott rá majd belépett a házba és elengedte a karját. Tudta, hogy a saját házában már ismer annyira a járást, hogy itt már nem igényel vezetést. Figyelte, ahogy magabiztosan megindul a fogas felé és leveszi a kabátját.

Az első hetek voltak Brendon számára a legnehezebbek. Eleinte senkivel se akart találkozni. Még ő saját maga sem szokta meg ezt az új helyzetet. Nagyon nehezen fogadta el, és eleinte Brendon hitt benne, hogy még minden visszatérhet a régi kerékvágásba, mert az orvosok azt mondtak, van esély rá. hogy újra lásson, de egy idő után kezdte feladni. Magába forduló lett. Benett visszaemlékezett arra az estére, amikor elsőnek volt nála a baleset óta. Azon az estén nagyon sokat beszélgettek. Brendontól szokatlan volt a sok beszéd, inkább hallgatag volt. Azon az estén elmesélte, hogy gyűlöli a kamion sofőrjét, amiért ez történt vele. Ugyanakkor tudja, hogy nem ő tehet róla, mert csúszós volt az út. Bármit megtenne, ha visszatekerhetné az időt. Hogy szóljon az anyukájának, maradjon aznap otthon és majd ő hazamegy egyedül, gyalog. Brendon elmesélte Benettnek, hogy mindenki sajnálja, ami történt. Persze ő is, de az állandó sajnálatuk eszébe juttatja, hogy mi történt. Mindenki segíteni akar neki, állandóan vezetni akarják. Nem hagyják egyedül wc-re menni se. Pedig nem nyomorodott le, és sokkal könnyebb lenne, ha nem mindenki szánalomból próbálna segíteni neki. Pedig kap szeretetet is. Tudta jól, hogy anyukája hibásnak érzi magát, pedig nem tehet róla, ez egy baleset volt, és ezzel csak még jobban gyűlölte magát. Ha örökre vak marad, akkor örökre büntudatot fog kelteni az anyukájában. Ezért is akart eleinte meggyógyulni. Idővel kezdett belefáradni, beletörödni. Megpróbál együtt élni vele. Eleinte azért nem találkozott senkivel, mert a múltjára emlékeztették. Azelőttre, mielőtt minden megváltozott. Kellene neki egy kis idő, hogy megszokja ezt az egészséget.

Benett nézte a barátját, ahogy leügyeskedti magáról a kabátját és a fogásra akasztja, majd a cipőfűzőjével kezd babrálni. Nem ment oda segíteni neki. Tudta, Bren ezt egyedül akarja csinálni, és ő meghagyta a szabadságát. Eleinte szörnyű volt néznie, hogy a barátja ennyire korlátozott, de tudta, sokkal többet segít neki, ha csak mellette van, és bármikor kérheti a segítségét. Mint most is.

- Haver, ne segítsek? Mert pont most tettél egy gordiuszi csomót a cipőfűződre - jelentette ki és mellé sétált.

- A fenébe! - tépte egyre dühösebben a cipőfűzőjét, ezzel még jobban összegubancolva azt.

- Mit vétett ellened az a cipőfűző? - guggolt le Benett dühös barátja mellé. Brendon még mindig rángatta a fűzőket és félő volt, hogy elszakadnak.

- Majd én megcsinálom, oké? - kérdezte nyugodt hangon.
- Oké. – válaszolta kicsit higgadtan Brendon. - csak néha annyira szájalmasnak érzem magam, hogy még egy cipőt se tudok rendesen kikötni. Lehet, nekem is Nagy Sándor módszerével kell majd eljárnom, és kettévágnom egy karddal. Bár szerintem ez esetben egy kés is megtenné - puffogott, miközben hagyta, hogy barátja kicsomózza a művét.
- Lehet, hogy a végén tényleg az segítene rajtad. Ma viszont mázlid van, mert én a kibogozás nagymestere vagyok - fényesítette magát, miközben tényleg kicsomózta a cipőfűzőket, majd a másik cipőn is kioldozta a masnit. Benett is levette a kabátját, majd nemes egyszerűséggel lerúgta bakancsát, majd elindult Brendon után, aki időközben bevetette magát a konyhába.
- Kapd el! - hajított a konyhába besétáló irányába egy energiaitalt.
- Köszí - nyitotta ki, ügyelve arra hogy ne folyjon ki egy csepp se a csempére, Brendon anyukája sikítófrászt kapna tőle, ha egy csepp ragadós ital is kerülne az ő gondosan felmosott barackszín csempéjére. Odaaraszolt az asztalhoz, és hagyta, hogy a házigazda kiszolgálja. Bár most ettek nemrég egy süteményt, abban mindketten egyetértettek, hogy mint fejlődő szervezet sokkal többet kell enniük. Nem segített neki meleg szendvicset csinálni. Brendon szerette maga elkészíteni. Benett az asztaltól nézte, hogy barátja megkeni a kenyereket majd telepokolja téliszalámmal és sajttal. A napszemüvegét leszámítva semmi nem változott rajta. Néha azért még elég hamar mérges lesz, ha valaki segíteni akar neki. Nagyon nehezen fogad el bárkitől is segítséget.
- Vágsz paradicsomot? Mindig is béna voltam a kések kezeléséhez, most meg még inkább - húzta el a száját, majd belemerült a szendvicsek elkészítésébe. Benett lemosott pár szem paradicsomot. Megpakolt tányérokka indultak meg Brendon szobája felé. Benett betartotta az ígéretet és tényleg elmagyarázta neki, mit is vettek aznap és az utóbbi pár órában. Brendon nem igazán tudott rá figyelni. Nem azért, mert rosszul magyarázott vagy nem találta azt érdekesnek csak gondolatban máshol járt. Nem is vette észre, hogy barátja abbahagyja a magyarázást. Kis idő elteltével eszmélt rá, hogy már nem mond semmit, de tekintetét magán érezte.
- Bocs, Ben. Ma valahogy nem megy ez a koncentráció - mentegetőzött.
- Semmi baj. Látom, máshol jársz. Elmondod, min gondolkodtál el ennyire? – kérdezte a fiú óvatosan.
- Mostanában nem igazán alszom jól. Újraélem a balesetet, de csak azt a pillanatot, amikor szilánkokra tör a kocsink szélvédője. Újra és újra lejátszódik álmomban, mintha elakadt volna a lemez. Álmaimban ismét érzem az a fájdalmat, amit akkor. A szemem szinte lángolt. Aztán a sötétség, ami körülvesz. A sötétséggel semmi baj sincs. Mert az mindig magával ragad, és nem ereszt, mégis mindig megnyugtat. Aztán kezdődik az egész előlről. A szélvédő, a farönk, ami szilánkokra töri... A fenébe... - érezte, hogy szeme könnybe lábad és erős férfi léte menten sírva fakad. Benett esetlenül átölelte a vállát. Ritka, mikor nem tudja, mit is kellene mondania, hiszen mindig olyan sokat beszél és mindenre tudja a választ, de most mégsem tudott semmit sem mondani.

- Lassan tényleg olyanok leszünk, mint a lányok: eljárunk pletyizni a cukrászdába és nutellával tömjük magunkat – mosolyodott el kedvesen, miközben hagyta, hogy barátja átölelje és megnyugodjon. Brendon halványan elmosolyodott.

- Ne áruljuk el egyik lány ismerősünknek se. A végén még nálam tartanánk pizsamapartit és akkor lőttek a nutellakészletemnek – mondta halkán, majd elengedte a vállát, és elindult a gépe felé és bekapcsolta. Gyakorlott mozdulatokkal rákeresett egy zenelejátszási listára.

Benett ámulva nézte, amit barátja szó szerint vakon gépel és keres rá arra, amit hallgatni akar, de nem szólt egy szót se. Halk hegedű lágym dallamai töltötték meg a szobát, majd a dal hirtelen fordulatot véve átváltott rapre. Nagyon rászokott a zenehallgatásra. Mióta nem lát, sokkal jobban kiélesedtek más érzékei. Megérezte, ha valaki nézi, azt, hogy aki a közelében van, annak milyen a hangulata. Imádott zenét hallgatni mert ilyenkor elveszhetett a dalszövegek színes kavalkádjában. Hallgatta a barátja egyenletes lélegzetvételét. Tudta, mindig számíthat rá. A barátságuk új fordulatot vett. Bár Bren úgy érezte, egyedül maradt, rá kellett jönnie, hogy nincs igaza. A szerettei mellette állnak. Megtanulta értékelni a segítségüket, és azt, hogy nem szégyen, ha elfogadja azt.

- Örülök, hogy a barátom vagy - mondta mosolyogva Bren irányába. Benett először meglepődött a hirtelen vallomásnak.

- Én is örülök, hogy a barátomnak nevezhetlek – viszonzta a mosolyát. A következő pillanatban a rapper olyan részhez ért a dalszövegben, amelyet mindketten tudtak saját magukkal azonosítani: „A világ, amiben hittem, bár összedőlni tűnik körülöttem, te mégis ott vagy mellettem, és nyújtod felém a kezéd, hogy bekapaszkodhassak”.

Pályázó: Juhász Kornél 11.A. osztály

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Kirekesztve

Emberekről szól e versem,
kiknek társaságuk kedves,
kirekesztve élnek ők,
kirekesztve szenvedők.

Együtt vannak békecségekben,
jóban-rosszban, megértésben,
kirekesztve éltek ők,
kirekesztve szenvedők.

Nem bánkódnak, nem rágódnak,
falak közé nem zárkóznak,
kirekesztve éltek ők,
kirekesztve szenvedők.

Csak kettő dologhoz értenek:
szeretnek és féltenek,
kirekesztve éltek ők,
kirekesztve szenvedők.

Mint mi, ők is küzdenek,
hisz ők is esendő emberek,
kirekesztve éltek ők,
kirekesztve szenvedők.

Pályázó: Korsós Panna 12.A. osztály

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Harmadik esély

Felébredtem. Hallottam a gépek hangját, ahogy jelzik az életjeleim. Az utolsó emlékem, hogy az autómát vezettem, a kutyám megbolondulva az ölembe ugrott és már meg is történt a baleset. Ajtócsapódás hozott vissza gondolataimból. Kinyitottam a szemem, de nem észleltem semmit. Még erősebben megpróbáltam, viszont még mindig ugyanazt a sötétséget láttam. Füleltem, eközben figyelmes lettem anyukám sírására, és még egy ember lépteire. Hosszas percek után édesanyám megtörte a csendet.

- Kislányom, beszélünk kell. Itt van velem Dr. Tóth József is. Ő műtött és látott el, amikor behoztak a kórházba - szipogta.

- Jó reggelt, Hanna! Fontos dolgokat kell közölnöm magával. A szörnyű ütközés közben a fejét beverte, így a halántéklebenyt érő sérülés következtében a látóidegek károsodtak - mély levegőt vett. A műtét során nem jártunk sikerrel, a látása nagy valószínűséggel sosem tér vissza. Nem szeretnék hiú reményeket táplálni, meg lehet próbálni másfajta műtéteket is erre specializálódott intézményekben, de ez már a maga döntése.

Úgy éreztem, az életem lejátszódik előttem. Fel se tudtam fogni, amiket az orvos mondott nekem. Önsajnálát és gyűlölet tört fel belőlem a hírek hallatára, kikeltem magamból.

- Micsoda? Elveszítettem a látásomat? Ez mind a kutyám hibája! Hogy tehette ezt velem? Hogy történhetett, hogy az ölembe ugrott? Mindig is annyira szófogadó volt! - mondogattam magamnak.

- De kicsim.. Füles nem véletlen ugrott az öledbe... - próbálta magyarázni.

- Egy szót se többet! Nem érdekel, miért tette. Miatta vesztettem el a látásomat. - vitatkoztam. A düh amit éreztem, kihozta belőlem a legrosszabbat. Sosem gondoltam volna, hogy ezt fogom gondolni a szeretett kutyámról.

Anya nem próbálkozott tovább, csöndesen elkezdte pakolni a holmijaimat. Eközben én megpróbáltam felvenni a ruhákat, amiket az ágyamra tett.

- Egy hónap múlva vissza kell térnie kontrollra, hogy megbizonyosodjunk a szeme állapotáról. Viszontlátásra! - az orvos távozott a szobából.

Hazaértünk, és ahogy kiszálltam a kocsiból, meghallottam Füles ugatását. Mérges lettem, az agyvizem felforrt, ahogy mondani szokás. Meg se akartam simogatni, nem is akartam tudni, hogy ő jól van-e. Tudom, ez nem jó gazdához méltó, de akkor ezt éreztem helyesnek.

- Csend legyen! - kiáltottam. Besiettem a házba az új segédeszközömmel, a látássérülteknek készült botommal. Anyám utánam jött és az ajtóban toporzékolt.

- Sajnálom, de most vettem észre, hogy nincs itthon kenyér és tojás. El kell szaladnom a boltba, de mindjárt itthon leszek. Óvatosan közlekedj a házban, és az emeletre véletlen se próbálj meg felmenni! Nagyon veszélyes lehet így, hogy még nem gyakoroltál.

Nem tudom, már mióta ülök a kanapén, de nekem egy örökkévalóságnak tűnik. Mikor jön már anya haza? Zenét akarok hallgatni, hogy ne figyeljem, ahogy a németjuhászom itt liheg mellettem minden lépésemet lesve. Elindultam a lépcső felé, de megtorpantam. Hosszas gondolkodás után úgy véltem, hogy mivel már évek óta itt élünk, simán menni fog. Elindultam, és épp az utolsó fokra léptem volna, amikor a lábam megakadt egy rossz kiálló deszkában, amiről teljesen megfeledkeztem. Hirtelen estem lefelé, mikor valami puhára estem és kutyasírást hallottam. A lábam sajgott a rossz érkezésem miatt, de ezen kívül semmi bajom nem volt. Tapogatni kezdtem Fülest, a mellkasa már alig mozgott. Ajtónyitásra lettem figyelmes, anya szaladt be sietve, mivel hallotta a nagy esést és Fülel fájdalmas kiáltását. Ráztam a fejem, hogy én velem minden rendben van, csakis a háziállatunkra figyeljen. Rögtön hívta az állatorvost, akihez azonnal bevittük és életmentő műtétet végzett a kutyámon. A hosszas várakozás alatt anya elmesélte, hogy az autóbaleset során, azért ugrott Fülel az ölembe, hogy megmentsen a frontális ütközéstől. Figyelmetlen voltam és nem vettem észre a szembe jövő autót, olyan sebesen jött ki elé. Mindvégig védeni akart engem, én meg őt hibáztattam a látásom elvesztése miatt. Pedig ő csak megvédett, hogy ne haljak meg az autóban azon nyomban.

- Jó estét! Gondolom maguk a kutyus gazdái. Sajnos Fülel haldoklik, a műtéttel már nem lehetett rajta segíteni, nagy valószínűséggel hamarosan kómába fog esni. Én azt tanácsolom, hogy búcsúzzanak el tőle - az állatorvos bólintott, hogy utána mehetünk a szobába.

Köveztük, anya az asztalhoz vezetett, megérintettem a puha szőrét, és rögtön a sírás kerülgetett. Adtam egy puszit a buksijára, és lágyan megsimogattam.

- Köszönöm, hogy amikor szükségem volt egy szerető kézre, megtaláltam a mancsodat. Sajnálom, amiért olyan elutasító voltam veled, elvakított a düh és az önsajnálat, pedig te mindvégig csak védeni akartál. Már egy harmadik esélyt kaptam tőled az életre és örökké hálás leszek neked, Fülesem! Köszönöm neked, hogy megmutattad, a látásom elvesztése után is fontos vagyok, és ugyanúgy szeretnek a hozzám közel állók. Mindig velem leszel, kutyuskám.

Mikor ezek a mondatok elhagyták a számat, gyengéden megnyalta a kezem, még egy utolsó levegőt vett és örök álomba merült.

Pályázó: Takács Nóra 10.B. osztály

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája

Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Szavak nélkül

Csend. Ő csak ezt ismerte. És persze azokat a gúnyolódó, csúfos, nevető hangokat, amit a többiek kiadtak, akárhányszor meglátták. Nem értette, de talán már nem is akarta. Ő csak ezt ismerte. Mikor kigúnyolták, ő csak mosolygott, de sosem mondott semmit. Nem akart beszélni. Úgy érezte, nincs szüksége szavakra. Sosem beszélt, és ezután sem fog.

A padban ült, és bámult előre. Mintha lélekben máshol járna, de senki nem szólt neki érte. Tőle ezt már mindenki megszokta, hiszen mindennapos volt. Nem értették meg, de sosem várta el. Igaz, könnyebb lett volna neki, ha valaki őt is normálisan kezeli, mint a többieket, de ez csak egy ábránd volt. Az egyik legszebb ábránd. Most már figyelt, és abban a tempóban, amiben Ő képes volt jegyzetelni, meg is tette. Nem volt gyors. Betűit mégis szépen kerekítette, senki sem gondolta volna róla, hogy autista. Arcáról sem nagyon, hisz tekintete némileg értelmes volt. Ám aztán mikor nem szólalt meg, az már furcsa volt. Írni és olvasni viszont tudott. Furcsa. Mert ez volt Ő mindenki szemében. Furcsa. Netalántán még ijesztő is, bár ezt Ő maga nem értette. Nemcsak azért, mert nem igazán értette a szó jelentését, hanem mert nem gondolta magát ijesztőnek.

Már alig várta, hogy vége legyen a napjának. Bár szeretett iskolába járni, mégis most siettetten az időt. Szuggerálta a mutatót, de az csak nem akart gyorsabban járni. Sóhajtva folytatta a jegyzeteit. Csengő. Arca felderült, füzeteit izgatottan, de óvatosan helyezte bele táskájába. Nem akarta, hogy azok meggyűrődjenek. Nem szerette azt. Rosszul érezte tőle magát. Hátára vette a hátizsákját, hogy aztán lehajtott fejjel, sietős léptekkel szelje végig a hosszú folyosót. Hogy ezek után kiérjen a hatalmas, kétszárnyas ajtón, egyenesen hazafelé véve az irányt. Nem ment könnyen, hiszen páran nekimentek, a falnak lökték, és kinevették, mikor valaki ellökte, de Ő nem adta fel. Nem erről volt híres. Nadrágját leporolva állt fel, és indult tovább. Kész megkönnyebbülés volt, mikor végre kiért a hatalmas épületből.

Sietve esett be a családi ház ajtaján. Még senki nem volt otthon, így egészen nyugodtan rakta le a táskáját. Felszaladt a lépcsőn, be a szobájába, ahol ott állt az egészen nap áhított festőállványa. Ide menekült minden, és mindenki elől. Neki ezek voltak a szavak. Ezzel fejezte ki magát. Elsétált a fal mellett elhelyezett üres vásznakig, egyet felvéve belőlük ült le. Ecsetét belemártotta a reggel már odakészített tiszta vízbe. Festékpallettáját felvéve kivett pár színt, és kinyomta egy lapos tálra, ami még annak idején direkt erre lett kinevezve.

Finom vonásokkal vitte fel az anyagot a vászonra. Elméjében megragadt a még tegnap látott naplemente, amit még aznap le akart festeni, ám tanulnia kellett. Élénk színek, egységes vonalak és színátmenetek. Így festett az autista lány. Szavak nélkül, mégis beszédesen.

Édesanyja, amint hazaért, sejtette hol találja gyermekét. Elmosolyodott a látványon. Tudta, hisz Ő maga is megélte minden egyes nehézségét ennek a helyzetnek. Ám el tudta fogadni, hogy egyetlen lánya nem beszél, és soha nem is fog. Eleinte bántotta a gondolat, hogy gyereke nem teljesen egészséges, de elfogadta. Úgy gondolta az a legnagyobb gond, hogy senki sem hajlandó megérteni: hogy elsősorban EMBER, és csak másodsorban autista.

Pályázó: Vörös Mercedesz Kleopátra 12.A. osztály
Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő pedagógus: Tamás Dóra

Kérlek segíts!

Kérlek segíts, drága Istenem,
testbe zárva vagyok élni kénytelen.

Fejemben értelem, lelkemben félelem,
az, hogy ilyen lettem, véletlen.

Én is szeretlek, jobban, mint más,
tőlem sokban különböző kortárs.

Testembe zárva, megváltásra várva,
szenvedek olyan sokat nagyvilágban.

Nem különbözök sokban
csak külsőben és testben jobban.

Dawn-kóros vagy ember?
Most választhatsz ebben.

Ember vagy te is, ember vagyok én is.
Sokan megvetnek mégis.

Segítség kérlek, segíts énnekem,
nem az én hibám, hogy Dawn-kórral születtem.

Segítség kérlek, drága Istenem!
Más elméjét én nem érthetem.

Segítség kérlek, hogy szólni tudjak,
EMBER vagyok, ezt más is tudja.

Segítség kérlek, segíts énnekem.
Hisz más életét én nem élhetem.

Pályázó: Vincze Máté 9.A. osztály
Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Felkészítő pedagógus: Szabadiné Huszka Éva

Világima

Engem már nagyon
sokan megvetettek,
csúfoltak, sértésekkel
űztek,
gyakran az osztálynak
szélére is tűztek.

Amiatt ez, nem másképp,
mért a nyílveszőket
kaptam:
de nem volt rossz,
mit én nekik
ezek előtt adtam.

Csak mert látásom,
bár nem a legjobb:
bántó, síró nevetés,
hallásomért, mert
nem volt jó,
de mégis jár
a megvetés!

Miért jó ez nekik?
Csak mert más
vagyok, mint ők?
Ugyanolyan ember!
A vérem kering,
a szívem ver!

De a világ mégis csak
másképp lát...
Nem vagyok jó nekik!
Így születtem, ilyenek
teremttem.

Nem tehetek róla
hogy az Isten a
többi embertől
másmilyenek adott!

Egy dologban viszont
tényleg különböző vagyok:
Szívemben az Isten
szent hite ragyog!

Megtart és oltalmaz,
szeretem, bízom Őt,
segít bizonyítani
emberségem
a nagy világ előtt!

Kezét fogva megmutatom:
más ember nem vagyok,
én is olyan, mint
a többi,
csak én szeretetet adok!

Uram! Tudom, hogy
én Temelleted
bízva remélek,
világom, bár
ellenem van,
szabadságban élek!

Mezőiden boldog
vagyok, felszáll
ott a bánat,
Tőled jön az őszinte,
igaz bűnbocsánat.

Derűs vizekhez
terelgetsz, megmosod
a fejem,
csak oldaladon
találom meg
boldogságos helyem.

S bár poharam
már csordultig van,
szent az igazság,
olajjal kened meg
lelkem,
bánatban vigasztalás!

Köszönöm Neked
Szent Atyám,
hogy őrzöl fényeddel,
nincs mitől félnem,
hiszen a kezemet
nem engeded el!

Pályázó: Madarász Maja 12.B. osztály
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő pedagógus: Bedő Lénárd

Gondolat

Üldögélek itt, a dombtetőn,
Tájat nézem merengőn.
A kis utcákat pásztázom,
Az élet hangját hallgatom.

Madarak csiripelnek az égen,
Nyulak futnak a réten.
Gyerekek kacagása hallik,
Kutya a macskával játszik.

Látok... Látok és hallok...
Szerencsés vagyok,
Hisz ezekre képe vagyok.
Csak egy valamin szomorkodok:
Vannak páran mások,
Kik nem látják e világot,
E csodát, a valóságot.

Nem hallják az élet szavát,
A szirének víg dallamát,
A szellő lágy susogását,
A patakok csobogását.

Üldögélek én, itt, a domb tetején.
Szemeimmel szemlélvén,
füleimmel hallgatván,
Azt, mit más csak kíván.

Pályázó: Kovács Andrea 2/10D. osztály

**Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma**

Felkészítő pedagógus: Szakács Erzsébet

Művész

A művészt nem ítélnél,
nem ítélnél, hogy milyen a szerep,
nem ítélnél, az se, ha kopott az ecset,
és, ha lelkét felfedi, gyengévé teheted.

Nem számít, hogy festő vagy énekes,
lehet még rajzoló és akár költő.
Egy ember egyéniséget jelent,
melyben egy szív dobban.

Bátorsága meg van és fel is vállalja,
fülében a hang súgja:
„Hé, nem számít, hogy mit alkotsz,
Te is lehetsz bajnok!”

Tervezőnek se' adnak terveket,
szobrásznak se' kész műveket.

A színpad se' ír szöveget.

Minden- minden, amit alkotsz,
„csak” a tett!

Pályázó: Kabay Klaudia 12.B. osztály

**Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma**

Felkészítő pedagógus: Gesztesi Tímea

Szeressetek!

Eszperente nyelven
elestem, testem reccsent
leszereltem..
s kerek szerkezetbe tettek.

Esetem elszenvedtem,
kellemetlen e helyzet nekem.
Betegen nevelnek,
de nevetve szeretnek.

Emberek elengedtek,
ezzel megsebeztek,
de rengetegen megleltek,
lelkemen emeltek.

Szeressetek engem,
szenvedtem eleget.
Szereztem nemes tetteket,
legyen helyes cselekedetetek.

Testem szerve mellyel mentem,
gyenge, s meredt.
Hegekkel, sebekkel tele,
de nem szepegek.

Ej-ej. Nem szerencse,
eme helyzetbe rekedve,
de esetemet elfelejtve,
meglelem helyemet.

Pályázó: Gubányi Barbara 12.A. osztály
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

Szerencsés szerencsétlenség

Dühösen talpaltam a zuhogó esőben a buszmegálló felé, attól félve, hogy le fogom késni a buszomat. Elegem volt abból, hogy a főnököm mindig újabb és újabb feladatokat akasztott a nyakamba, és ezért rendszeresen tovább bent kellett maradnom, persze ugyanazért a fizetésért. Mérgelődésemből az zökkentett ki, hogy a gyaloglásból futásra kellett váltanom, mert a távolban megjelentek a várt jármű fényei, én pedig sehol sem voltam még. Igyekeztem fénysebességre kapcsolni a táskámmal és az esernyőmmel egyensúlyozva. Már a pocsolókat sem kerülgettem, mert tudtam, hogy ha ezt a járatot nem érem el, fél órát várnom kell a következőre, és senkinek sem lenne ahhoz kedve ilyen cudar időben.

Azonban be kellett látnom, hogy próbálkozásom hiábavaló volt, a busz elhúzott előttem a közeledő otthon melegétől fűtött utasokkal együtt. Hát persze, hogy én voltam az egyetlen szerencsétlen! Átkozódni kezdtem magamban, majd jobb híján behúzódtam a tetővel fedett kis váróba, és leültem a száraz padra. Féltékenyen néztem onnan az embereket, akik az imént szálltak le és minden bizonnal hazafelé indultak.

Egyszer csak a tömegből éles sikítás hallatszódott, amely sírásba váltott át. Azonnal mindenki a hang forrását kezdte keresni, akárcsak én. Hamar meg is találtam egy erősen gesztikuláló esőkabátos, hatéves forma kisfiú személyében, akinek az arcán könnyek elegyedtek az esővel. Egy nő, mint később kiderült, az édesanyja, lehajolt hozzá és vigasztalni próbálta, de ez reménytelennek tűnt. Rövid szóváltás után felém indultak, gyanítottam, hogy az eső elől menekültek. Amikor odaértek, a kedves arcú, szeplős fiúcska újabb visításban tört ki.

- Töröld le, anya az arcomról, töröld le!

Az anya lázasan kutatni kezdett táskájában és zsebeiben, míg a gyermek egyre csak sírt. Gondoltam, a segítségükre sietek, úgyhogy kivettem a zsebemből néhány darab papír zsebkendőt és átnyújtottam a nőnek. Ő ezt nagyon hálásan elfogadta és alaposan elkezdte letörölni a nedvességet az arcoskáról és a kis kezecskékről. Miután ez megtörtént, a gyermek hirtelen hátrafordult és közel jött hozzám.

- Te adtad a zsepit? – kérdezte a kelleténél erősebben artikulálva.

- Igen, én voltam. – mosolyogva feleltem neki.

Majd egészen váratlan dolog történt: a kisfiú eleresztett egy széles vigyort és a nyakamba ugrott. Ösztönösen viszonyoztam ölelését, melyet minden bizonnyal köszönetnek szánt. Az anyja először megrémült kisé, de a reakciómat látva megnyugodott és leült mellém.

- Egyébként Berci vagyok, öt és fél éves. A teljes nevem Bertalan, de mivel nagyon kedves voltál hozzánk, hívhatsz Bercinek. – szólalt meg ismét új kis barátom.
- Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Berci. Engem Liliennek hívnak és huszonöt éves vagyok, de nyugodtan szólíts Lilinek, ahogy a barátaim is szoktak.
- Jaj, de szép neved van! – kiáltott fel hangosan. – Az óvodában is van egy lány, akit Lilinek hívnak, ő az egyik pajtásom.
- Nagyon szuper, akkor most már két Lili nevű pajtásod is van!

Láttam rajta, mennyire jól esett neki, amikor rájött, hogy ez azt jelenti, mi már barátok vagyunk. Örömeben átfogta a karom és erősen megszorította.

- Na és mondd csak, Berci, hová jársz oviba? – folytattam a beszélgetést.
- Tudod, oda, ahova a busszal három megállót kell utaznunk, majd pontosan hét percet és harmincöt másodpercet kell gyalogolnunk jobbra és utána kanyarodni egyet balra, egy kicsit még menni, aztán már ott is vagyunk.
- És honnan tudod ilyen pontosan, hogy mennyit kell menni a busz megállótól?
- Anyukám mondta, és neki mindent elhiszek, mert őt szeretem az egész, egész világon a legjobban! Azt is elhiszem neki, hogy én vagyok a legokosabb és legszebb öt és fél éves kisfiú a Földön. Azon szoktam tanakodni, hogy ha már hatéves leszek, akkor én a legokosabb és legszebb hatéves kisfiú leszek majd?
- Ebben egészen biztos vagyok! Képzeld, igazán ritkán találkozom olyan öt és fél évesekkel, akikkel ennyire jól el tudnék beszélgetni. Sőt lehet, még sosem találkoztam más ilyennel rajtad kívül! – válaszoltam neki elgondolkodva.

A dicséret után újra erősen megszorította a karomat.

- Na, mesélj! Milyen napod volt ma? – biztattam mosolyogva a további beszédre.
- Húúú, nagyon jó, egy ideig. Sokat játszottam a piros autóval és a sokféle színű építőkockákkal, azokból várat csináltam. Anyukám délután eljött értem az oviba, hogy hazavigyen magával, de amikor megtudtam, hogy esik, nem akartam elindulni. Tudod, miért?
- Nem tudom. Miért? – csodálkoztam tágra nyílt szemekkel.

- Azért, mert félek az esőtől. Nagyon, nagyon félek, mindig azt hiszem, hogy csípi az arcomat és megvakulok tőle és olyan hideg.
- Ó, már értem. Nos, ha rám hallgatsz, ezért igazán nem kellene aggódnod. Én sem szeretem, ha elázok, csak én azért nem, mert attól félek, hogy beteg leszek miatta. De rajtad esőkabát van, anyukád esernyőt is tart föléd, a helyedben én így bátor lennék. Persze, nincsen semmi baj a félelemmel, mindenki fél valamitől.
- Tudom, ezt az anyukám is mondta, és neki mindent elhiszek.

Ezután pókokról, kígyókról, tűzről, bohócokról beszélgettünk és mindenről, amitől mind a ketten félünk. Egy-két szóra az anya is csatlakozott a mi komoly eszmecsserénkhez. Kis idő múlva azonban arra terelődött a téma, én mit csináltam aznap. Szélesen mosolyogtam azon, hogy eszébe jutott ennyi idősen, hogy visszakérdezzen. Valóban nem nagyon tapasztaltam addig még ilyet.

- Én dolgozni voltam. A munkahelyem egy kávézó, én szoktam felszolgálni az embereknek, amit rendelnek. De képzelj el, ma nagyon mérges voltam a főnökökre! Már nem kellett volna többet dolgoznom, de azt akarta, maradjak bent, hogy megszámoljam a raktárban, mennyi kávé, tejszín és cukor maradt, pedig már nagyon szerettem volna hazamenni.

Nagyon jól esett, hogy a kisfiú mennyire odafigyelt, miközben beszámoltam neki a napomról.

- Lili, sokszor haragszol a főnöködre?

Néhány másodpercig gondolkodtam, mielőtt válaszoltam neki.

- Ha őszinte akarok lenni, azt kell, hogy mondjam, igen. Sokszor csinálja ezt és mindig felidegesít ezzel.

Láttam Bercin, hogy komolyan törni kezdte a fejét. Erősen kapaszkodott nagy, barna szemeivel a tekintetembe, és szinte hallottam, ahogyan kattogtak az agyában a fogaskerekek, még a fejére is ütött gyengén néhányszor.

Idő közben egyre több ember gyűlt össze a buszmegállóban, akik néhány percen belül az úti társaim lesznek. Néhányan rosszallóan néztek, mint akiket idegesít a mi hangos társalgásunk, de a legtöbbször csak egyszerűen levegőnek nézett bennünket. Azt is észrevettem, hogy az eső már szinte teljesen elállt, ami megnyugtató, mert ez azt jelentette, Bercinek már nincs mitől félnie.

Rövid időn belül hangosan felkiáltott a kisfiú egy sikoly kíséretében:

- Tudom már! Kiabáld le a főnöködet, és mondd el neki, ez milyen rossz neked! Én is mindig kiabálok, ha valami nem tetszik, és olyankor anyukám mindig segíteni szokott nekem.

Ötletét hallva kuncogni kezdtem, amiben ő is velem tartott. Jókedvünknek a fékező busz vetett véget. A tömeg elindult az ajtóhoz, hogy felszálljon, és tudtam, csatlakoznom kell hozzájuk, azonban ez büntudattal töltött el. Nem akartam otthagyni új barátomat. Valószínűleg ő is rájött, hogy eljött a búcsú ideje és keservesen sírni és kiabálni kezdett.

- Ne menj el, Lili! Én még beszélgetni akarok veled!

Erősen kapaszkodott a kezembe, miközben anyja próbálta visszafogni és csitítani. A legtöbb utas suttogni kezdett és a fejüket csóválták.

Leguggoltam Bercihez, és gyorsan elmagyaráztam neki:

- Figyelj csak! Nagyon boldog vagyok, hogy megismerhettelek itt és barátságot kötöttünk, ez volt a napom legjobb része. Most sajnos viszont haza kell mennem és nektek is, mert már egyre hidegebb van. De megígérem neked, hogy amikor csak tudok, ezzel a busszal fogok jönni, és remélni fogom, hogy találkozunk még.

Szavaim kicsit megnyugtathatták, mert elengedte a kezemet. Szívgöngy a nyakamba ugrott még egyszer, én pedig elindultam, hogy kövessem a többi felszállót. Édesanyja kicsit meghatódva és nagyon kedvesen köszönt el tőlem, amiből mindent megértettem: örült, hogy valaki jó volt a gyermekéhez és nem menekült előle és az ő furcsaságai elől.

Mielőtt a sofőr a gázra taposott volna, még láttam, hogy Berci rendkívül hevesen integet nekem. Amint alakját elnyelte a távolság, a szemem könnybe lábadt. Boldog és dühös voltam. Boldog, amiért megismerhettem ezt a kisfiút és dühös az utasokra, akik az emberi romlottság és szűklátókörűség egy oldalát mutatták meg.

Berci autista volt. Felismertem, mert az egyik barátnőm testvérének is ilyen betegsége volt. Azonban ez a legkevésbé sem számított, hiszen még senkitől sem kaptam ilyen rövid idő alatt annyi szeretetet. Hiába beszélt néha kissé érthetetlenül, volt túl harsány és hangos, mindez egy cseppet sem számítottak, csak az, hogy milyen jó érzést keltett bennem, hogy ő ennyire ártatlan és vidám, és ezt képes másokra is ráragasztani. Nincs rá befolyással a világ hidegsége és kegyetlensége annak ellenére, mennyire ki van téve neki. A többi utas ezt sosem fogja megérteni elutasító hozzáállása miatt, sosem tudják meg, mitől zárják el magukat azért, mert félnek attól, hogy valaki más.

Így attól a naptól kezdve lelkesen maradtam túlórázni, amikor csak kellett, és mindig izgatottan vártam, hogy lekéssem a buszt.

Pályázó: Tompai Anett 12.A. osztály
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő pedagógus: Farkasné Bekes Rita

A feltett kérdés

A nagyterembe csöppenve
egy különös érzés fogott el.
Egy másik világ nyílt meg előttem,
hol az emberek nem ítélik meg.

Csak ültem ott és néztem a csodát,
hogyan miként olvassa a vak a Braille-írást.
Hogyan miként mozog egy láb nélküli ember,
s ő meg hogyan „hallja” a szavakat siket fejjel?

Volt ott ki beszélni se tudott,
de nekem mindent elmutogatott,
Egy másik meg csak ült s nézett ki az ablakon,
tán’ azon gondolkozott, hogy én miért vagyok ott.

Ekkor odaült mellém egy férfi,
ki már múlttal remekül tudott menni.
Megkérdezte mi szél hozott engem,
s én azt feleltem: az emberi tisztelet.

Nem értette válaszom okát,
s megkért, fejtsem ki, felfogja tán.
Azt feleltem: „egészen egyszerű az egész,
a világ hőse, ki fogyatékosan él.

A bizonyítás vágya csorgadozik benne,
s kifelé ezt úgy mutatja, mintha természetes lenne.
Kinek lábát levágták mégis tanul járni,
sose kér segítséget, egyedül fog lábra állni.

Vagy ki nem lát, mégis szöveget olvas,
s abból egy világ képe rajzolódik ki nyomban.
Melyet ő teremtett saját magának,
S úgy hiszem: ő boldogabban él, mint mi néhányan.

Ki nem érti a kérdést sem,
tán abban a legnagyobb a szeretet.
Neki a ragaszkodás, a törődés többet ér,
Bármilyen felbecsülhetetlen csecse-becsénél.

Ők igazi hősök a szememben,
mert segítség nélkül élnek az életben.
Nem csúfolnak ők senkit sem,
hisz saját sorsukból kiindulva ítélik meg.

Átérik mindenkinél jobban az ember búját, baját,
s segítséget nyújtanak, ha úgy látják.
Ezért mondtam én, hogy tisztelem őket,
hisz bennük az emberség még nem halt meg.

Foggal, körömmel küzdenek a másikért,
mert tudják, hogy ez mekkora segítség.
S ők ezért semmit sem várnak,
egy KÖSZÖNÖM nekik ezért a hála.”

Rám nézett a férfi, s csak annyit mondott:
„Most már értem, mire gondolt.
Az önzetlenség s tisztaság hiányzik onnan,
hol az emberi méltóság alább hagy.”

A fogyatékos ne szánd, ezt soha se feledd,
mert bármikor történhet veled is ilyen.
S ha megtudod, milyen másnak lenni,
megtanulod az életed másképp értékelni.

Pályázó: Szabó Erik 12.E. osztály

Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Türr István Gazdasági Szakgimnázium

Felkészítő pedagógus: Schmélné Janotka Ilona

Szeretnék megtanulni...

Szeretnék világot járni,
A szabadban nagyokat kirándulni.
Játszani, focizni, bújócskázni...
Csak szeretnék megtanulni járni.

Sétálnék hosszú órákon át,
Bejárhatnám egész Baját.
Mebámulhatnának az emberek,
Megmutatnám, hogy ilyet is tehetek.

Átúsznám az egész Dunát,
Meglátogatnám a vén Tiszát.
Várna rám a Balaton,
Eveznék a ladikon.

Csak szállnék mint a pillangó,
És úgy vágatnék mint egy ló.
Szabad lehetnék mint egy madár,
És a kocsí sose várna vissza már.

Csak fogadnának be az emberek,
Csak lehetnék normális gyerek.
Csak szeretnék végre meggyógyulni,
Csak szeretnék megtanulni járni.

Pályázó: Kurucsó Edina 12.C. osztály
Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Türr István Szakgimnáziuma
Felkészítő pedagógus: Grófné Sándorfi Anikó

A gárdonyi ház

Emlékeimben a gárdonyi ház mindig ott lesz. A gárdonyi ház, mely minden gyermekkori emlékemnek a színtere. Színtere annak az apró, szövevényes és nehézkes barátságának, melyet Léivel kötöttem.

Lévinél először hároméves korában diagnosztizálták az autizmust, azonban ezt senki sem mondta ki hangosan. Ilyenkor a szülők túlságosan elfogultak ahhoz, hogy elfogadják a tényt, miszerint gyermekük beteg.

Lévi egyáltalán nem volt átlagos. Kezdetben beszélt, aztán már csak hümmögött és sikított. Tudtuk, mikor boldog, tudtuk, mikor szomorú. Olyan volt, mint egy könyvecske; apró, de mégis hatalmas fordulatokkal.

Végül hétéves korában jelentették ki véglegesen: a fiú autista. Mindenkit megrázott a tény, de hát ez a normális, nemde?

Azon a nyáron mentem fel Gárdonyba, mikor legfiatalabb unokaöcsém, Lukács megszületett. Az első napokban csakis vele foglalkoztam, csakis ő számított. Nem érdekelt a másik három gyerek, akik rajta kívül még ott voltak. Lévi sem érdekelt, hiszen szót érteni sem tudtam vele. Nem ment, sosem értettem, mit akart, ezért nem érdekelt ő sem. Csak mérgelődtem miatta, hiszen gyakran megszökött, eltűnt, nekünk pedig órákon keresztül utána kellett caplatnunk.

Pontosan ezért nem tudom, mikor is kezdtem érdeklődni iránta, hogy mikor is akartam igazi nővére lenni. Arra emlékszem csupán, hogy a nagynéném segítségét kértem, mit tehetnék? S ő csak ennyit felelt: „Játszsz vele!”.

Minden kezdet nehéz, tartja a mondás. Valóban... Nehéz volt Lévi közelébe férköznom. Ő nem engedte csak úgy maga mellé az embereket.

Ez az autizmus egyik vonása. A fizikai kontaktust és minden ehhez hasonló dolgot kerülnek a beteg személyek. Az érintés számukra tabu, úgy, ahogy az olyan dolgok is, melyek nem érdeklik őket.

Lévi szinte mindig kirakózott. Órákat ült az asztal előtt, s óvatosan pakolászta a darabokat arra a helyre, ahová tartoztak. Csendben volt, koncentrált, s semmi sem tudta megzavarni. Kivéve az étel. Az étellel bármire rá lehetett venni.

Mikor nem az asztal előtt ült, akkor az udvarban álló hintában ringatta magát, miközben gondolkodott. Mindig lehetett látni, hogy valami nagyon jár a fejében.

Megfigyeltem ezeket a szokásait, hogy mit szeret csinálni. Aztán egy alkalommal leültem mellé az asztalhoz. Magam elé húztam egy szabad, még össze nem tett puzzle-t és játszani kezdtem. Lévi nem is figyelt rám, fel sem nézett munkájából, csak folytatta lassú, nagyon lassú tevékenységét.

Mindig elképzeltem, hogy mit is gondolhat magában. Mit gondolhatott, mikor egy kirakós darabot a helyére tett, mit gondolhatott, mikor hüvelykujját szájába vette cumi gyanánt? Mit gondolhatott lefekvés előtt a sötét szobájában? Fogalmam sem volt. Ehelyett inkább csak egy ölelést kívántam tőle. Inkább nem kellettek a gondolatai.

Nem tudom pontosan, mennyi időn keresztül ültem le mellé, és játszottam vele. Csupán annyira emlékszem, hogy egy idő után rám mosolygott. Valójában csak egy rendkívül apró, törékeny szájrándulás volt, de a szívemnek ott és akkor valami hatalmas dolgot, rendkívüli boldogságot jelentett.

Következő lépésként megpróbáltam egy aprócska rendszert agyába ültetni.

Egy autista embernek szüksége van egy menetrendre, ami alapján napjai telnek. Ez a rend egy kis támasz a számára, mely segít átvészelni neki a mindennapokat. Egy támpont, mely szinte az életét jelenti.

Lévinek nem volt menetrendje, nem volt támasza. Semmi sem volt megtervezve a számára, mely segíthette volna őt a mindennapokban. Így hát ezt próbáltam számára átalakítani. Persze nem tudtam egy egész napot megváltoztatni a számára, hiszen én magam is gyermek voltam. Azonban hittem magamban, és ha mást nem is, egyetlen időpontot a magaménak akartam. Egy időpontot, mely Lévi életében is egy biztos betonoszlop lehetett. Ezért minden este óvatosan a szobája felé tereltem Lévit. Kezdetben tiltakozott. Ilyenkor hangosabban sikított, fejét rázta tagadóan, s szinte menekült. Néha sikerült neki elszaladni, azonban megesett, hogy megakadályoztam ebben. Akár azzal, hogy az ajtóba ültem, akár azzal, hogy elfordítottam az ajtóban lévő kulcsocskát.

Aztán szépen lassan, óráról órára, percről percre minden ellenállása megszűnt. Fokozatosan elengedte magát, majd hátradőlt, és hagyta, hogy az ár sodorja őt. Már nem sikított, már nem akart elszaladni. Inkább kezébe vette az éppen szobában lévő játékokat, és játszani kezdett velük. Először egyedül, aztán már segítséggel, végül közösen pakoltuk a helyükre a kockákat.

A jég, mely körülötte szilárdan állt, lassan, de biztosan olvadni kezdett. A szobája előtt várt rám, vagy maga után hívott, hogy elkezdhessük az esti, lefekvés előtti játékot. Egy kis idő múltán megérintett, megfogta a kezemet, s egy kapocs alakult ki köztünk. Egy kapocs, mely érthetetlen volt. Egy kapocs, mely valami hatalmasat jelentett. Egy kapocs, mely bizonyítja, hogy minden beteg ember igényli a társaságot.

Az emberek nagy része azt hiszi, hogy a betegek valamilyen földönkívüli fajba tartoznak. Pedig ez egyáltalán nem igaz. Minden autista gyermeknek, ugyanúgy, mint a többi kisgyermeknek, szeretetre és törődésre van szüksége. Egy apró biztató mosolyra a mindennapok kegyetlen világában. Egy segítő kézre, mely érezteti vele, hogy ő is ér valamit.

Lévi mindenben megegyezett a többi gyerekkel, csupán beszélni, kommunikálni nem tudott. Azonban ugyanúgy szeretett, ugyanúgy érzett, mint mindenki más, csak kicsit, éppen csak egy kicsit másképpen.

A kapcsolatom a kisfiúval szépen alakult, épült éppúgy, mint egy ház. Mérnöki pontossággal készült, ugyanakkor nem volt tökéletes. Hiszen semmi sem az.

Sosem fogom elfelejteni azt, mikor önszántából megölelt engem. A szívem, akár egy tűzijáték, milliószor robbant fel abban a pár másodpercben, míg karja körém fonódott.

Barátságot kötöttünk egymással, s kialakult az a testvéri kapocs, melyért mindent elkezdtem. Két hét alatt, amíg Lévi szeretetéért harcoltam, megértettem valamit. Azt, hogy a szeretet mindent megváltoztathat.

Nemsokára el kellett hagynom Gárdonyt. A Szirom utca kettőben álló ház egyre csak távolodott, még végül teljesen eltűnt, úgy, mint ahogy a Lévi és köztem kialakult láthatatlan kapocs.

Mindezek ellenére azonban hiszem, hogy egyszer Lévi újra felém jön majd és megölel. S hiszem azt, hogy egyszer újra kialakul köztünk az a vékony kis szál, ami összeköt minket. Hiszem, hogy egyszer újra minden olyan lesz, mint a gárdonyi házban.

Pályázó: Bús Dominika 12.C. osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Kőváriné Beke Andrea

Thomas és barátja

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú. Úgy hívták, hogy Thomas.

Ez a kisfiú szeretett volna egy testvért, de nem volt neki, sajnos. A szülei meglepték egy kiscicával.

Thomas nagyon megörült az új családtagnak. Keresett neki egy nevet. Elnevezte

Titónak. Innentől kezdve mindent együtt csináltak. Együtt tanultak, tévéztek, játszottak, még enni is együtt ettek. Thomas úgy tekintett a cicára, mintha ő lett volna a testvére.

Mikor Thomasnak el kellett mennie iskolába, mivel iskolás volt, addig Tito cica se nem evett, se nem ivott, csak ott ült az ajtó előtt, és várta a kisfiút. Mikor megjött Thomas az iskolából, Tito cica odasimult a lábához, és egyből jó kedve lett.

Innentől kezdve elválaszthatatlanok lettek.

A két jó barát

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Dorisz nevű macska. Dorisz háborítatlanul élt lakóhelyén, a Kerekerdőben, a többi állat között, bár sosem barátkozott velük.

A nappalt szinte teljesen átaludta kedvenc fájának tetején, csak este mászott le játszani, kóborolni, ennivalót keresni.

Történt egyszer egy holdfényes éjszakán, hogy az erdő közepén levő tó partján vadászott. Szökkent egy nagyot, de elvétette a célt, megcsúszott, és egy fatörzsről beleesett a tóba. Dorisz nem szerette a vizet, és úszni sem tudott, ezért csakhamar segítségért kezdett kiabálni:

- Segítség, megfulladok, valaki húzzon ki!

Senki sem volt a közelben, aki hallhatta volna, csak Brúnó, a kutya. Lendületes ugrásokkal futott a hang irányába, csakhamar megtalálta a fuldokló macskát, beugrott a tóba, és kihúzta. Dorisz a parton köhécselt egy párat, majd kieresztett karmokkal fordult Brúnó felé:

- Te?

- Igen, én. Kihúztalak, mert láttam, hogy elmerülsz, ha nem segíték - válaszolta Brúnó.

- Hát... Köszönöm... - mondta Dorisz bizonytalanul, és nekiállt a bundája megtisztításának. - Ha segítségre van szükséged, csak szólj nyugodtan - folytatta.

- Ami azt illeti - felelte Brúnó -, én is szeretek éjszaka kóborolni, de egyedül olyan unalmas. Nem tartanál velem?

- Boldogan - válaszolta Dorisz.

Azóta minden éjszaka együtt kóborolnak, vigyáznak egymásra, és a legjobb barátok lettek.

Pályázó: Dráfi Elek 12.E osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Monda Adrienn

A Szőke Herceg

Volt egyszer egy Szőke Herceg. Vidám volt. Mindig szeretett másokat megnevettetni.

Volt egy királylány is, aki a Szőke Herceget nevette meg, valahányszor találkoztak. Sokszor találkoztak útközben, mikor sétáltak. Múlt az idő, és nagyon megszerették egymást.

Egyszer csak a Szőke Herceg nem látta egy ideig a királylányt, nem tudott semmit róla. Se kép, se hang róla.

Rájött, hogy elvitte a sárkány, vagy valaki, aki olyan, mint a sárkány. Gonosz, rosszindulatú, durva a lányokkal.

A Herceg elég dühös volt. Mindenfelé kereste a királylányt. Egyszer látott a hegyekben egy várat. Volt egy megérzése, hogy ott lesz.

Mászott a hegyeken felfelé, ameddig a várnak a bejáratát el nem érte. Meghallotta a királylány hangját, hogy a Szőke Herceg nevét kiáltja.

Közben a sárkány is gyanakodott, hogy ott lehet a Szőke Herceg, mert az feldöntött egy lovagi páncélt. A sárkány a Herceg elé sietett. Nagyon dühös volt.

A Herceg alkut ajánlott. Ha mesél egy viccet és azon nem neveti el magát a Sárkány, akkor a királylány ott maradhat a várban. Ha elneveti magát a viccen, akkor elviszi magával a szépséges lányt.

A vicc elmesélése után nevetett egy jót a sárkány, addig nevetett, amíg a Herceg már a hegy lábánál, a falu szélén járt a királylánnyal.

A szőke Herceg elvette a királylányt. Született egy lánya, meg egy fia. A sárkány is talált egy sárkánylányt. Egyáltalán nem haragudott a Hercegre, sőt még a mai napon is barátok.

Itt a vége, fuss el véle. Boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Pályázó: Gilián Zoltán, 9.E/1 osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Sofija Pesut

A cica

Egyszer volt hol nem volt, élt egy vörös cica.

Egyszer ez a kis cica elindult világot látni. Ment mendegélt, egyszer csak egy sűrű erdőbe ért. Átkelt egy hídon, ami egy nagy folyó fölött vezetett át. Egy napsütötte rétre ért, ahol véletlenül belelépett egy hatalmas tüskébe. Sírdogált szegényke, mert nagyon fájt a lába. Egyszer csak hangokra lett figyelmes. Elindult arra, és egy piknikező családot pillantott meg. Odasántikált hozzájuk, és hangos nyávogással mutatta a talpát. A fiúnak megesett rajta a szíve, kihúzta a tüskét a cica mancsából, és bekötözte. Estefelé mikor indultak haza, a cicát is magukkal vitték. Elnevezték Tigrisnek és együtt éldegéltek tovább.

Hálából a cicus összefogja a ház körül az összes egeret, és eszébe sem jutott többet csavarogni.

Pályázó: Gyenge Csaba 9. E/1. osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Sofija Pesut

Holi

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy ufó. Holi volt a neve.

Egy farm közelében járt ahol egy bácsi élt egyedül és a teheneit etette. Holi az egy gonosz ufó volt, és az volt a terve, hogy leigázza az emberiséget. Ehhez ennie kellett, hogy erőre kapjon. Ellopta a gazda összes tehenét, és megette. Erőre kapva sikerült csapatot hívnia a bolygójáról. Amikor megérkeztek, harcnak indultak a Föld lakói ellen. Sokáig harcoltak. De az emberek rájöttek, hogy bírják őket legyőzni. Az űrlények gyenge pontja a vicc volt. Így hát az emberek harc helyett elkezdték őket nevetetni. Az űrlények rájöttek, hogy az emberek nem is olyan rosszak. Abbahagyták a harcot. Megünnepelték, az új barátságot.

Az ünnepség után elköszönte egymástól, és haza mentek a bolygójukra. Itt a vége fuss el véle.

Pályázó: István Martin 12. A. osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Puch Ildikó

Az erdő királya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy szegény ember. Istvánnak hívták. Volt két fia, akik segíteni akartak az apjuknak, hogy ne maradjon étlen- szomjan.

Az egyik fia elment otthonról, hogy szerencsét próbáljon.

A másik, pedig vadászni. Meglátott egy szarvast. Nem lőtte meg, mert el volt törve a lába. Megsajnálta a vadász, és elengedte a vadat. Ahogy az erdőben sétálgat, meglátott egy takaros kis kunyhót. Lakatlanul állt. A fiú úgy döntött, hogy ameddig a szarvas meg nem gyógyul, addig meghúzza itt magát. A fiú hónapokon át ápolta a jószágot. Őszre tél jött, tavaszra nyár. Egy szép nyári napon a szarvas lábra állt. A kunyhó kapujában ekkor megjelent egy sudár öz. Az öz megszólította a fiút:

- Kedves fiú! Tudd meg, hogy akit megmentettél, az nem más, mint az erdő királya. Én az ő hitvese vagyok. Hálával tartozok neked, ezért teljesítem 3 kívánságodat. Mond, mit kívánsz?

A fiú szerényen, csak ennyit mondott:

- Szívből segítettem! Már nem akarom megölni a szarvast. Már nem akartam zsákmánynak, csak azt, hogy meggyógyuljon.
- Tudom, hogy apád és ti nagyon szegények vagytok, ezért úgy döntöttem, segítek rajtatok.

Mondj három kívánságot, és én teljesítem!

- Egészséget szeretnék! Ez az első. Második kívánságom a szeretet. Szeretetet adni, és kapni érte. Harmadik kívánságom az, hogy sok pénzem legyen. Ebből másokon is tudnék segíteni.

Az erdő királya teljesítette a fiú kívánságát. Így többé nem éheztek. A másik fiú is hazatért, és máig is boldogan éltek, ha meg nem haltak. Ez a mese vége, fuss el véle.

Pályázó: Kátai-Urbán Evelin 11. osztály
Intézmény: Bajai Egymi Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Kóváriné Beke Andrea

A kiskakas története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kiskakas, akinek nem volt senkije a világon. Nem etette, nem gondozta senki.

Egyszer egy öregember etetgette, dédelgette, majd hazavitte a feleségének. Így szólt a feleségéhez:

- Találtam egy árván maradt kiskakast!

A felesége megetette, gondozta, dédelgette. Ő is megszerette.

Az öregember szeretett énekelni. A kiskakas mondta neki:

- Énekelj, énekelj a holdnak, és nekem aranyom! Nekem adom szívem kulcsát!

Így teltek a napok. Minden nap énekelt az ember a kakasnak.

Nagyon boldogok lettek ezek az emberek, hogy velük van a kis árva, mivel gyerekük nem volt. Bearanyozta az életüket.

Igen ám, de egyszer egy reggelen megtörtént a csoda. Az öregember ment, hogy megnézzze a kis állatot. De, lássatok csodát! Nem a kiskakas feküdt az ágyban, hanem egy csodálatos gyermek. Szaladt ám a feleségéhez, és mondta neki:

- Gyere asszony! Nézd meg! Csoda történt velünk! – elállt a lélegzete. Szólni sem tudott, úgy meglepődött, nem hitte, amit látott!

Mind a ketten örültek, boldogok voltak, hogy az ég megajándékozta őket egy gyermekkel. Így éltek hárman, boldogan, míg meg nem haltak.

Pályázó: Pletikoszity Milán 12. osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Monda Adrienn

Macska és a Birka

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy macska.

Ez a macska szépen sétált a földes úton. A mezőn útközben talált egy birkát, és birka azt mondta a macskának:

- Leszel a barátom?

Ez a birka nem volt annyira okos, mint a macska. De a macska túl naiv volt. Nem gyanakodott. Azt mondta, hogy:

- Igen.

A macska és a birka barátok voltak egy ideig. Vándoroltak jókedvűen, de másnap a macskának elege lett, mert nem bírta a birka üvöltését. Szólt a macska:

- Maradj csendesebb!

De a birka tovább üvöltött. Aztán a macskának betelt a pohara. Nem akarta a macska megbántani a birkát, mert jószívű volt. Így inkább csak elmenekült. A birka követte a macskát. Meglátott egy nagy romos házat. Az ajtó zárva volt. Az ablak be volt törve. A macska bemászott az ablakon. A birka nem tudott bemenni, mert a birkáknak nincs karma, csak patája. Még az ajtót sem tudta betörni. Nemsokára megunt a birka és elment. Így a barátságnak vége lett.

De a macska tanult egy leckét: Többet már nem lesz naiv. A romos házban élt tovább, és más macskákat hívott, akikkel jól szórakozott.

Itt a vége, fuss el véle!

Pályázó: Sibalin Martin 10. osztály
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő pedagógus: Koller Nóra

Bátor, a Manó története

1. fejezet: A Bátor elnevezés:

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis erdő. Abban az erdőben volt egy kis falu. Abban a kis faluban élt egy Manó. Ezt a Manót Bátornak hívták, mert nem felt semmitől.

Bátor egy nyári délután elment kirándulni az erdőbe es találkozott egy szép Madárral. Ezt a Madarat, Szépségnek hívták. A Szépség elnevezést azért kapta, mert gyönyörű szép volt. Szépség bemutatta Bátornak az erdőt. Az erdőben volt egy tölgyfa. Azon a tölgyfán volt a Madárnak a fészke, abban volt az otthona, és a kis tojásai.

2. fejezet: A kífészek:

A fészkekrakó tojásai egy idő után kikeltek, és szép kismadarakká változtak. Szép, gyönyörű tollaival melegítettek testüket. Mire a kismadarak felnőttek, addigra már kirepültek a fészekből. Szép nagyok lettek, és nekivágtak a világnak.

3. fejezet: A folyó:

Nem tudták merre menjenek, ezért úgy gondolták, hogy különválnak a többiektől. Ezért, elrepültek egymástól, és azt gondoltak, hogy soha többé nem találkoznak.

Egyszer egy folyóhoz értek, de nem tudták, merre kell tovább menniük. De örömeikre Bátor, a Manó segített nekik, így tovább tudtak menni, csak az otthonuk hiányzott nekik.

4. fejezet: A hazatérés öröme:

Egy idő után nem volt mit tenni, vissza kellett menniük egymáshoz. Ezért újra összetalálkoztak, és úgy gondolták, újra egymáséi lesznek. Hazatértek, és örökké együtt maradtak. Így ez egy boldog befejezés.

Vége

Pályázó: Steiner Letti 4. osztály
Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Gondáné Friedl Éva

A kedves ember szerencséje

Volt egy kisfiú, Péter. Tolószékben ült, így nem tudott játszani a többiekkel. Mindenki csúfolta. Egyszer jött az osztályba egy új fiú, akit Dávidnak hívtak. Ő csak Petivel játszott, mert nagyon igazságtalannak tartotta a többi osztálytársa viselkedését Péterrel szemben.

A kerekesszékes fiú elmondta Dávidnak, hogy az az álma, hogy paralimpián kosárlabdázásból világbajnok lehessen. Dávid elgondolkozott, majd azt mondta, hogy ennek nincs semmi akadálya. Petiek és Dávidék is fölszereltek otthonra kosárpalánkot, ezért minden nap tudtak gyakorolni. Mivel az iskolában is volt kosárpalánk, minden szünetben tudták fejleszteni a tudásukat. Minden nap együtt tanultak és miután kész volt a lecke, már kosaraztak is egészen addig, ameddig le nem ment a nap.

Telt, múlt az idő, eltelt már tíz esztendő és Peti a paralimpián játszott kosarazásban. Nagyon jó csapatban játszott, és ő is jó volt, ezért megnyerték a versenyt.

Ez az! De jó! – kiabálták a nézők örvendezve.

Még tíz év múlva Péter már paralimpiai világbajnok volt! Peti megköszönte Dávidnak, hogy még mindig kitartó mellette. A két jó barát öregedett, egyre csak öregedett. Amikor Peti már majdnem meghalt, azt mondta Dávidnak, hogy „még mielőtt meghalsz, meg fog veled történni, amire mindig is vágytál!”

Amint ezt kimondta, menten el is távozott. Dávid könnyekbe borulva átölelte barátját. Másnap reggel Meseországban találta magát. Hol csoki, hol pedig méz illat volt. Dávid nem lepődött meg ezen, hiszen tudta, hogy ez az álma és, hogy Peti mindig igazat mond, de igazából hitt a csodákban is. Mindenesetre nagyon örült az ajándéknak, amit ki is használt, a málnaszörpfolyók, nyalókaerdők, édességházak, cukor hullócsillagok, segítségével.

Jól elszórakozott, varázsolgatott álmai helyén. Amiért mindig arról vágyott, hogy csak egy napra had mehessen el Meseországba, ez az élmény is csak egy napos volt. Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed járj utána!

Pályázó: Szauter Márk 4. osztály
Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Gondáné Friedl Éva

Kéz nélküli ember

Szombaton uszodába mentem. Éppen a vízbe akartam ugrani, amikor észrevettem egy embert, aki a medence szélén ült. Nem voltak kezei.

- Te be akarsz ugrani a vízbe?
- Be ám!
- Ilyen kézzel hogy?
- Vereczkei Zsolt vagyok, és jól tudok úszni. 10 éves korom óta versenyzek.
- Lettél már első?
- Igen több aranyérmem is van. Ugyanúgy élek, mint te. Még autót is vezetek.
- Hogy eszel?
- A két felkarommal fogom az evőeszközt.
- Úszunk versenyt?
- Igen.

Gyorsan úszik, simán lehagyott. Nagyon érdekes volt ez a találkozás.

Pályázó: Ladányi Dávid 3. osztály
Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Fenyves Ferenc

Az élet szép

Ki nem hall, ki nem lát annak se baj ám,
mert az is ha hisz magába, akkor jó is lehet,
de ha csak mondja, akkor nem lesz semmi,
úgyhogy próbáljátok meg, mert az élet szép lesz,
ha próbálkoztok jó is lehet.
Gondoljatok bele, mennyi sok ötöst kaptok olvasásért,
gyakoroljatok, mert a boldogság nektek is jár!

Pályázó: Kohl Emma 3. osztály
Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola
Felkészítő pedagógus: Fenyves Ferenc

Hortenzia

Volt egyszer egy Hortenzia nevű lány. Szegénynek nem volt karja. Az anyukáját úgy hívták, hogy Ella. Az apukáját pedig Alfrédnek. Egyszer egy hétfői napon Hortenzia elment a partra. Talált egy kishalat. A kishal a parton vergődött és megkérte Hortenziát:

– Kérlek kislány, dobj vissza a vízbe! De Hortenzia nem bírta, mert ugye nem volt karja.

Volt egy okos, ügyes kutyusa. Morci volt a neve.

-Morci! Gyere ide! Segíts nekem!

-Vau,vau.

-Morci, dobd vissza a halacsját!

-Vau.

És Morci visszadobta a halacsját. A halacska megköszönte és ezt mondta:

-Teljesítem neked és Morcinak egy kívánságát.

-Én szeretnék karokat! -mondta Hortenzia.

-Vau!-mondta Morci.

Kívánságuk így teljesült.

Pályázó: Markó Balázs 4. osztály

Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Szakmári Általános Iskolája

Felkészítő pedagógus: Tóth Zoltánné

Az én példaképem

Az élet úgy alakult, azt hozta nékem,
Mindkét fülemben van hallókészülékem.
Kevésbé hallok, ha rajtam nincsenek,
Őrzöm is őket, mint csillogó kincseket.
Nélkülük is hallok, ha közelebb jöttek,
Ám ilyen bajjal nem csak magam küzdök.

A TV-ben a műsort nézem néha-néha,
Van benne egy széplány, aki siket-néma.
Sokszor szerepel, a neve: Weisz Fanni,
Mindenhová eljár sok-sok mindent adni.
Adni hitet, reményt és jótanácsot,
Hogyan kell élni fogyatékkal a világot.

Ő fotómodell és elnököt tolmácsol,
A nagy hátrányból is előnyt kovácsol.
Mindenkinek lehet követendő példa,
Hogyan kell beérni egy kitűzött célba.
Hogy minden körülmény ellenére,
Miként kell állni az életben az élre.

Pályázó: Bogár Bianka 4. osztály

Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Szakmári Általános Iskolája

Felkészítő pedagógus: Tóth Zoltánné

A nyúl mama

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép kerek erdő. Ebben az erdőben éltek a nyulak, úgy hívták az erdőt, hogy a nyulak erdeje. Sok nyuszi élt együtt: fekete, fehér és a foltos nyúl.

Egyszer az erdő szélére költözött egy távoli síkságról egy fekete színű nyúl család. Papa nyúl, mama nyúl és a nyúl gyerekek. A papa nyuszi otthon volt a gyerekekkel. Főzött, mosott, takarított, a nyuszi gyereket hozta-vitte az iskolából, óvodából. A legnagyobb nyúl gyerek már nyúl iskolába felső tagozatra járt, igazi tini nyuszi, nem igazán foglalkozott az otthoni feladatokkal, nem segített a nyúllak körüli teendőknél. Szerinte ez igazán nem az ő feladata.

Ha megkérdezték miért nem csinál semmit, nem segít otthon azt válaszolta:

- Hiszen ott van az anya aki „csak otthon van” nem dolgozik sehol sem, ő majd megcsinálja!

A második nyúl gyerek még kicsi volt a nyúl iskolában, az első osztályt kezdte meg az ősszel. Ő a maga módján segített a házimunkákban. Ha játszott, utána a játékait elrakta maga után.

Egy szép téli napon a mama nyuszi éppen hazafelé tartott a boltból, amikor egy teherautó megcsúszott a jeges úton elütötte a mama nyuszt. A mentők beszállították a kórházba súlyos sérülésekkel. A rendőr nyulak értesítették nyúl papát, hogy mi történt, ő rohant be a kórházba ahol nagyon rossz hírekkel fogadták...

Amikor a papa nyuszi hazatért, a nagyobbik gyerek felháborodva fogadta.

- Hol a mama, miért van hideg a házban? Miért nincs meleg leves? Miért, miért, miért??? – csak úgy záporoztak a felháborodott kérdések.

Szegény papa szóhoz sem jutott.

Mikor végre szót kapott, elmondta, hogy mi történt a mamával. A gyerekek nagyon megijedtek, hogy most mi lesz vele.

Nagyon nehéz időszak következett a nyúl a család életében. A nyúl papa magát hibáztatta, amiért soha sem volt otthon, elképzelni sem tudta, hogy most mi lesz a családdal. Egy pár napig a szomszédok segítettek a családnak. De ekkor a nyúl papa összehívta a familiát és kupaktanács során megbeszélték, hogy összefognak, hiszen most a mama kedvéért erősnek kell lenni.

A ház körüli munkát felosztották egymás között. Ekkor derült csak ki, hogy ilyen sok is a házimunka. Az első napokban a porszívót sem találták meg. De lassan belejöttek a munkába.

Mama nyuszi nagyon sokáig volt a kórházban, sok műtétet végeztek el rajta. Már tavasz volt, amikor hazamehetett a kórházból. Ekkor derült ki, hogy szegény mama nem tud járni, tolószékbe kényszerült.

Még több feladat hárult a családra. A házat át kellett alakítani, hogy a mama is tudjon közlekedni. A rend helyreállt a családban, most hogy a mama is hazatért. Nagyon meglepődött, hogy a ház rendben van, nem áll hegyekben a mosatlan ruha. Bár a látogatások alkalmával mondták neki, de az olyan hihetetlen volt!

Amikor egyedül maradt a mama a házimunkával, a tolószék miatt semmi sem sikerült neki. Nem tudta a szennyest a mosógépbe bepakolni, sem kiszedni, Nem tudott porszívózni, felmosni, egyszóval semmit sem tudott egyedül megcsinálni, Nagyon elkeseredett, sokat sírt.

Ekkor egy kedves nővér, akit a kórházban ismert, elvitte egy közösségbe, ahol a fogyatékosok voltak. Nagyon meglepődött, hogy mennyi nyuszi van ott, mindenféle bajjal. Volt ott olyan nyuszi, akinek nem volt karja, vagy lába. Aki agyvérzés miatt félig lebényt, de voltak ott siketek és vakok is. Egyszóval nagyon sokféle bajjal küszködők. Minden héten járt a csoportba, lassan megtanulta, hogyan tud a kerekesszékekkel együtt élni. Egy idő után már néha-néha hasznosnak is érezte a helyzetet, amibe került.

Sokat viccelődött a családdal, mikor a többiek sorban álltak, milyen jó neki, hogy ő most is ül. A gyerekek meg csak nőttek és nőttek. A legnagyobb nyúlgyerek is megértette, hogy ha összefognak, akkor minden sokkal könnyebben megy a ház körüli munkákban. Így mindent együtt, közösen, boldogan csináltak, hogy a nyúl mamának már alig maradt feladat, csak főznie kellett a többieknek, akik rendben tartották a kertet, a házat. Mert egységben az erő!